

BOGOLJUB

Skozi **30** let vedno
PRIPOROČAM

ALGA
za masažo

ker odpravi
takoj trganje
v

**kosteh
mišicah
členkih**

ALGA
za masažo

ako Vas boli
ali Vas trga
vsled prehlada
v

**zob
zobeh
in glavi**

ALGA
za masažo

pri

ker

**omotici
slabosti
osvežuje in
okrepljuje**

ALGA
za masažo

pri

oblažuje

**influen-
ci-hripi
mrzlico**

ALGA 1 steklenica Din 16'—

Po pošti pošilja **Laboratorij „ALGA“, Sušak**
4 steklenice Din 77'—, 8 steklenic Din 131'—, 14 steklenic Din 205'—, 25 steklenic Din 320'—

Precizne ure

Schaffhausen. Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Varno naložite svoj denar v VZAJEMNI POSOJILNICI v Ljubljani, poleg hotela UNION Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

Kipi — slike

molitveniki - potrebščine za Marijine družbe - pisarniške potrebščine se dobe v prodajalni Jugoslovanske knjigarne

prej **H. NIČMAN**
V LJUBLJANI

Pred uporabo:

Prava uteha za bolne na živcih

je moj ravnokar izšli spis. V istem so opisane mnoge dolgoletne izkušnje o vzrokih, postanku in zdravljenju živčnih

bolezni. Pošljem vsakomur ta zdravstveni evangelij popolnoma zastónj, če piše ponj na spodnji naslov.

Tisoče zahvalnic potrjuje doslej edino doseženi uspeh neumornega skrbnega raziskovanja v blagor trpečega človeštva. Kdor spada v

veliko armado živčno bolnih,

kdor trpi na raztresenosti, strahopetnosti, slabem spominu, nervoznostnem glavobolu, pomanjkanju spanja, motenju v želodcu, preobčutljivosti, bolečinah v udih, splošni ali delni telesni slabosti ali drugih podobnih bolezenskih pojavih,

si mora naročiti mojo knjižico utehe!

Kdor jo bo prebral pazljivo, bo došel do pomirjevalnega prepričanja, da se je našla enostavna pot do zdravja in veselja do življenja. Ne čakajte in pišite še danes na

Ernst Pasternack, Berlin S. O.

Michaelkirchplatz 13. Abteilung 473.

Po uporabi:

Koledar Apostolstva molitve za januar 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Rešitev Rusije in zlasti njene mladine.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Da bi se pravoslavne cerkve vrnile v katoliško edinost.

Mesečni zavečnik: Sveta Družina (II.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Četrtek	Novo leto	Pravice Kristusa Kralja	Ljublj.-Trnovo	Stari trg
2 Petek	Makarij op.	Srcu Jezusovemu posvečene družine	Dobrova	
3 Sobota	Genovefa d.	Odprava nedostojnih plesov	Babno polje	Sl. Gradec
4 Nedelja	Ime Jezusovo	Apostolstvo mož in fantov	Planina pri R.	"
5 Poned.	Telesfor p.	Naši škofje	Javorje	" S. E.
6 Torek	Sveti 3 kralji	Bramba pravic Cerkve	Sv. trije kralji	" S. E.
7 Sreda	Lucijan m.	Odprava kletvine	Stari log	" boln.
8 Četrtek	Severin op.	Verska mladinska društva	Mozelj	Št. Janž p. Drg.
9 Petek	Julijan in Baz. m.	Krščanska vzgoja mladine	Mek. Repnje	Razbor
10 Sobota	Higin p.	Širjenje dobrega tiska	Begunje pri L.	Sv. Miklavž
11 Nedelja	1. po r. Sv. Druž.	Stanovitna čistost zakonskih	Olševke	Št. Ilj p. Turj.
12 Poned.	Arkadij m.	Sprle družine	Borovec	
13 Torek	Veronika d.	Naši nabožni listi	Trnje	Št. Vid n. Vald.
14 Sreda	Hilarij c. uč.	Častilci presv. Srca	Unec	Pameče
15 Četrtek	Pavel pušč.	Sveta ura	Podzemelj	Dolič
16 Petek	Marcel p. m.	Naš konkordat	Sora	Št. Peter-Kr. g.
17 Sobota	Anton pušč.	Obupani, težko skušani	Železniki	Podgorje
18 Nedelja	2. po razgl. Gosp.	Pokorščina sv. Cerkvi	Ljublj.-Sv. Peter	Sele
19 Poned.	Kanut kr.	Pomanjkanje trpeči	Špitalič	Celje (mesto)
20 Torek	Fabijan in Seb. m	Duhovne vaje, misijoni	Kočevje	"
21 Sreda	Neža d. m.	Ki so v bližnji priložnosti	Sela pri Kamn.	"
22 Četrtek	Vincenc m.	Zadoščevanje Srcu Jezusovemu	Goriče	Sv. Jožef n. C.
23 Petek	Zaroka Mar. Dev.	Čistost zaročencev	Poljane	"
24 Sobota	Timotej š. m.	Delo katoliške akcije	Brezovica	"
25 Nedelja	3. po razgl. Gosp.	Pogostno sv. obhajilo	Vrhnika	Celje (Mar. c.)
26 Poned.	Polikarp šk. m.	Vse priporočene zadeve	Mavčiče	Celje (kapuc.)
27 Torek	Janez Zlat. c. uč.	Trpeča Rusija	Stara Oselica	"
28 Sreda	Leonid m.	Vzgojitelji	Goče	"
29 Četrtek	Franč. Sal. c. uč.	Gorečnost duhovnikov	Rakovnik	Celje (boln.)
30 Petek	Martina d.	Nove posvetitve družin	Peče	"
31 Sobota	Peter Nol. sp.	Ta mesec umrl	Senožeče	Celje (šol. ss.)

Studenci zdravja in moči. Spisal P. Mavricij Teraš, duhovnik kapucinskega reda v Rimu.

Izšla je v založbi trgovine »Ničman« v Ljubljani druga knjiga gorečega kapucina Teraša. V prvi knjigi »Za visokim ciljem« so bila razložena temeljna načela krščanskega življenja: kaj je krščansko življenje in katere ovire treba odstraniti, če hočemo bogoljubno živeti. V drugi knjigi pa nam pisatelj kaže, kako se s pomočjo nadnaravnih sredstev vzpenjamo k popolnejšemu duhovnemu življenju. Prvo in glavno sredstvo, ki nam pomaga obliči novega človeka, je milost božja. Poleg milosti pa so molitev, božja beseda (živa in pisana), sv. zakramenti, pobožnostne vaje ona zveličavna sredstva, ki brez njih ne pridemo h Kristusu.

Prav odkrito in iskreno trdimo, da je bila ta knjiga potrebna in da bo vsem, ki se trudijo za napredek v krščanskem življenju, dobro došla. Koliko pa je med nami takih, ki bi imeli prav jasne pojme o milosti, ki bi bili res dobro poučeni o zakramentih, o preiščevanju idr. G. pisatelj je z jasno besedo vse te in mnogo drugih naukov prav razločno in umevno razložil.

Naj bo ta lepa knjiga, ki bo zagodila občutno vrzel v našem nabožnem slovstvu, res studenec duhovnega zdravja in moči! Cena 24 Din.

Kdorkoli je bil s prvo knjigo zadovoljen, (in upamo, da vsi, ki so jo oskrbeli), bo s pričujočo drugo knjigo še veliko bolj, saj je sestavljena za življenje, saj pojasnjuje stvari, ki so nujno potrebne.

»Večno življenje«. Molitvenik. Spisal Gregorij Pečjak, doktor bogoslovja. Osmi natis. Založba škofijskega ordinariata v Ljubljani. 1930.

Kakor znano — je sedaj v obeh slovenskih škofijah v rabi novi Cerkevni molitvenik. Z njim se bo doseglo, da bo vsaj v vsej Sloveniji molitev pri javni službi božji in v šoli enotna. Da se (Nadaljevanje na 5. strani ovitka.)

JANUAR

XXIX. LETNIK

1931

Luč je v temi zasvetila

Človek je iz telesa in iz duše, zato se je na vseh krajih in ob vseh časih javljalo v njem dvojno zanimanje in stremljenje: časnega veselja in blagostanja hoče; njegov pogled in njegovo teženje je pa obrnjeno tudi na višja vprašanja in na višje vzore. Kamniti in bronasti napisi in spomeniki, spisi na pergamentu in papirju, znanost in umetnost narodov: vse kaže o človekovem hotenju, da bi si iz bedne, zmotne in grešne vsakdanjosti zgradil most do višjih spoznanj in bolj krepostnega in osrečujočega življenja. Višek tega hrepenenja človeške duše je pa njen zalet proti neskončni Resnici, Dobroti in Lepoti, proti Bogu. Človek je hrepenel in se skušal dvigati, a je doživljal pregrenka razočaranja, žalostno je padal v zmote in zablode.

Kje bo dobil luči in pomoči? Kdo bo napravil konec tej največji tragiki?

I.

Z zanosom se je začejalo, s ponosom nadaljevalo, pa s porazom in obupno malodušnostjo se je končalo iskanje in hrepenenje poganjskih narodov po najvišjem spoznanju in po najvišji kreposti. Tudi poganom je bilo omogočeno spoznanje Boga in spoznanje onih velevažnih resnic, ki bi naj človeka usmerjale na poti življenja; tudi poganom je govorila njih vest ter jih klicala h kreposti in popolnosti. Zasledili ali vsaj zaslutili so odgovor na marsikatero velevažno vprašanje, ki jim je vznemirjalo srce; posamezniki so se dosti visoko dvignili v pravičnosti in kreposti. Pa kolika nejasnost in negotovost jih je spremljala, koliko grdih zmot in zablod je šlo tudi za najbolj krepostnimi med njimi! Tema, plahost in zmota so verne spremljevalke najvažnejšega človeškega spoznanja in stremljenja, če ga ne spremlja božje razodetje.

Preden je pravični Sokrat šel v smrt, se je s prijatelji razgovarjal o duši in posmrtnosti. Lepe stavke je izrekel, naposled je pa dejal: »Čas je, da gremo narazen: jaz da umrjem, vi pa, da živite. Kaj pa je bolje, vedo nesmrtni bogovi; človek, mislim, da noben tega ne ve.« Torej nejasnost in dvom tudi o tem, o čemer je poprej tako pristržno govoril.

Kako še vse bolj žalostno je pa bilo z množicami, ki se niso utegnile ali pa tudi ne hotele ukvarjati s temi osnovnimi vprašanji o Bogu in večnosti, o duši in o božjem češčenju, o tem, kako živeti, da se vest ne bo oglašala! Sv. Pavel, ki je spoznal poganstvo do dna, mu daje v pismu do Rimljanov prežalostno spričevalo: »In ker niso imeli za vredno, da bi se držali spoznanja božjega, jih je Bog prepustil sprijenemu mišljenju, da so počeli, kar se ne spodobi, polni vsakršne krivičnosti, hudobnosti, lakomnosti, zlobnosti, polni zavisti, ubijanja, prepira, zvižaje, malopridnosti; podpihovalci, klevetniki, Bogu sovražni, nasilniki, ošabneži, bahači, izmišljevalci hudobij, staršem nepokorni; brez pameti, brez zvestobe, brez ljubezni, brez usmiljenja.« (1, 28—31.)

Kakšni očitki!

In zavest tolike krivde je tlačila in mučila duše. Kako težko je moralo biti poganom, ko beremo, kaj vse so storili, da bi potolažili žaljeno božanstvo in si pomirili vest! Cele črede klavnih živali so darovali, v prošnjah in spevih, v mrtvenju in svetih romanjih so iskali pomirjenja, pogrezali so se v opojnost, da bi se v omotici dvignili v skrivnostne božje bližine ter dobili luči, tolažbe in pomoči. Kadar razpreda nevihta svojo grozo, se ptice plaho stiskajo v zatišje. Taka plahost je dušila duše poganov, ko je bilo vse temno pred njimi, v notranjosti jim je pa kljuvala vest.

Zares, nikdar se človek bolj ne zave, kaj mu je Kristus, kakor če razmišlja o žalostnem stanju poganstva ter čuje odjek njegovih obupnih klicev po luči in pomoči. Kako pretresljiva je resnica naše adventne pesmi:

Milo so ljudje zdihvali,
v grehah in temi ječali:
Bog je bil zemljo preklel.

Žalostno stanje človeštva, nastalo zaradi izvirnega greha, ki je razdvojil človeka od Boga, je izraženo v njih.

Judom je bilo sicer znatno laglje ko poganom, saj jim je svetilo božje razodetje stare zaveze. Izraelec je vedel, kako naj se usmeri proti Bogu in proti pravi časni in večni sreči. Težila je pa tudi njega slabost in grešnost. Zunanje izpolnjevanje obrednih božjih predpisov sicer ni bilo tako težko; težko je pa bilo ono, kar so ti obredni predpisi napovedovali in izražali: življenje v veri in pravičnosti. Izraelec je vedel za pot, ni pa imel v sebi dovolj moči, da bi vztrajno hodil po njej. Eden od najboljših izmed njih, sv. Pavel, pretresljivo toži v istem pismu do Rimljanov (7, 14—24): »Vemo, da je postava duhovna, jaz pa sem mesen, prodan grehu. Kajti, kar delam, ne umevam; ne delam namreč tega, kar hočem, ampak to delam, kar sovražim... Hoteti je v moji moči, da bi pa dobro tudi izvrševal, ni... Čutim postavo, da ko hočem delati dobro, mi je lažje to, kar je hudo... Vidim v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi mojega duha in me usužnjuje postavi greha. Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti?«

Kako žalostni pogledi so tol Ubogo človeštvu!

II.

Jezus Kristus je pa prinesel na zemljo polnost luči in milosti. Prerok Izaija je v sivi davnini, 800 let pred Kristusovim rojstvom, v zanosu veselja gledal srečne Mesijeve čase. Zapel je svoje 9. poglavje, ki ga tudi sv. Cerkev poje v jutranjicah svetega dne:

»Ljudstvo, ki hodi v temoti, vidi veliko luč; prebivalcem pokrajine smrtna se je prikazala svetloba... Zakaj Dete nam je rojeno in Sin nam je dan. In na njegovi rami je poglavarstvo in njegovo ime je: Čudoviti, svetovalec, Bog, močni, oče prihodnje dobe, knez miru. Njegova oblast bo velika in miru ne bo konca.« Ali ni prerok imel solz v očeh, ko je iz teme gledal to presrečni dogodek?

In ko je Savel, preganjalec Kristusove Cerkve, izpregledal ter spoznal Kristusa in njegovo delo, je osupnil in ostrmel. To, kar je stara zaveza, katero je strastno ljubil, le napovedovala in predpodabljal, se je v vsem svojem bogastvu dopolnilo: Bog se je učlovečil ter prinesel na zemljo blagovest in milost. »Preljubil Razodela se je milost božja, ki prinaša zveličanje vsem ljudem,« veselo piše Titu. In svojim rojakom Hebrejcem navdušeno kliče v spomin: »Mnogokrat in na mnogotere načine je nekdan Bog govoril očetom po prerokih, slednjič, te dni, nam je govoril po Sinu, ki ga je postavil za dediča vsega in je po njem tudi naredil svet; on, ki je odsvit njegovega veličastva in podoba njegovega bitja ter nosi vse z besedo svoje moči.« O neizrekljivo bogastvo teh stavkov!

S Kristusom nam je prišlo toliko spoznanje, da najbolj preprost vernik z lahkoto daje odgovore na najgloblja in najvažnejša vprašanja, ki so nekoč vznemirjala človeštvo. Prišlo nam je toliko božje milosti in pomoči, da na lastne oči gledamo, kako mnogi v vseh stanovih in okolnostih zorijo v krepost, popolnost in svetništvo.

III.

Lucifer in njegovi tovariši so bili globoko pogreznjeni v spoznanje božje Resnice, Dobrote in Lepote. Pa kdo bi si bil mogel misliti: zavrgli so božjo Luč in milost ter se uporno ločili od nje. Kako žalostna je postala njih usoda! Drveli so v brezdano propast, v brezdno teme in trpljenja. Tam zdaj živijo in trpijo kot sovražniki božji, namesto da bi se gredli v božji ljubezni in sreči.

Podobno je pa tudi s človekom. Kristus je prinesel na zemljo luč in milost, a človek lahko oboje zavrže, zapre oči in zakrke srce. In vemo, da jih je mnogo takih pod božjim solncem; toliko jih je, da se že govori o modernem poganstvu. Tudi sinovi in hčere slovenskih staršev so že med njimi.

Pa naj tole vedo: Kdor zavrže Kristusov nauk, je mnogo hujši ko pogan. Staro poganstvo je sicer blodilo v temi, a je imelo oči široko odprte ter je hrepeneče lovilo vsak svit, vsak žarek pravega spoznanja. Moderno odpadništvo pa je zatisnilo oči ter si zamašilo ušesa, da bi ne videlo in ne slišalo resnice. Zato pa drvi od zmote do zmote, od strasti do strasti, od pregrehe do pregrehe. Kakor

blesteči Lucifer, tako tudi moderni odpadniki drviyo v temo in brezdanjo propast.

Nad Detetom, ki nas ljubeče gleda iz jaslic, sveti zvezda in se glasi angelski spev: »Mir ljudem na zemlji.« Da, le v veri, katero je prinesel ta božji Otrok,

učlovečeni Bog, na svet — le v svitu te vere bomo varno hodili in bomo našli ter uživali božji mir.

Božje Dete, srčna Ti hvala za luč in pomoč! Ne le pastirji, ampak tudi modri naj te najdejo in molijo!

Dr. Fr. Jaklič.

Pri Materi

*Naše življenje
krivda teži,
zarja ugaša
srečnih nam dni:
Mati Marija,
zarja si ti,
čistosti žarke
v duše razliji!*

*Cvetke ljubezni
tebe krasé
biseri večni
tebi žaré.
Mi smo nesrečni
v trnju gorjá,
cvetja ljubezni
daj nam, Gospa!*

*Bodi v viharjih
naša pomoč,
k sebi nas kliči,
kadar bo noč:
Mati Marija,
tvoji smo mi,
v srcih ljubezni
záte gori!*

Gregor Mali.

Roža skrivnostna

Poznamo življenje slavnih mož in žena, čitamo življenjepise odličnih oseb, ki so se borile za čast božjo in blagor Cerkev. Ali pa nam je tudi dovolj znano življenje one Izvoljenke božje, ki nje življenje stavimo z veliko verjetnostjo med leto 22. pred Kristusovim rojstvom in 42. po Kristusu! Ali poznamo ono »Posodo duhovno«, ki je bila v življenju posoda Sina božjega, njegova mati in hraniteljica Bog je nanjo mislil bolj ko na vse druge ljudi. Na zunaj je bilo njeno življenje skromno in tiho. Ni jih bilo veliko, ki so jo poznali v življenju, pa še ti le kot hčer Joahima in Ane, pozneje kot ženo tesarja Jožefa iz Nazareta. Bila je iz rodu Davidovega, kar pa ob njenem času ni veliko pomenilo, ko so sodili bližnjega po številu oralov, talentov, po velikosti umetja.

Danes se o tej Ženi dosti govori in piše. Tisti, ki tudi danes sodijo ljudi po številu vprege, oralov in talentov, so ji morda tuji. Mi, ki smo krščansko vzgojeni, pa jo poznamo in pravimo, da jo tudi cenimo, celo ljubimo in se ji priporočamo. Mnogim je pa vendarle kakor sveta podoba na steni domače hiše; ker so jo navajeni, bi precej opazili, če bi je ne bilo več na svojem mestu; nikdar pa je niso sneli s stene, obrisali z nje prahu in si njenih resničnih potez ogledali od blizu. Sveto, pravo podobo Marijino si hočemo torej dodobra ogledati.

Sledeči odlomki naj približajo čitateljem »Bogoljuba« potek Marijinega življenja. Ta oris naj pripomore, da moremo

spraviti v celoto posamezne slike iz Marijinega življenja, ki jih imamo v spominu brez prave medsebojne zveze.¹

Od vekomaj.

Na praznik rojstva in brezmadežnega spočetja Marijinega se čita berilo iz knjige Modrosti: »Gospod me je imel (v lasti in pri sebi) od začetka svojih potov, preden je kaj storil, od začetka. Od vekomaj sem postavljena, in iz davna, preden je bila zemlja. Ni še bilo brezden, in jaz sem bila že spočeta; tudi studenci vodá še niso izvirali, tudi gore s silno težo še niso stale; preden so bili hribi, sem se jaz rodila; ni še bil naredil zemlje, ne rek, ne tečajev zemskega kroga...« (Preg 8, 22—35.)

Bog je od vekomaj sklenil ustvariti svet in od vekomaj je vedel, da se bo učlovečila druga božja oseba. Tudi je od vekomaj vedel, kako se bo to zgodilo; človeško devico bo obsenčila moč Najvišjega in kar bo iz nje rojeno, se bo imenovalo Sin božji. Človeška mati z božjim Detetom v naročju je živela v božjih mislih, »preden je kaj storil, od začetka.« Učlovečenje je zaključek veličastne stavbe vseh bitij, ker stavlja na njen vrhunec Njega, ki združuje v sebi Visoko in nizko, Stvarnika in stvar. Marija, katero je Bog namenil, da združi Jezusa s svetom, je neposredno za njim in z njim v božji za-

¹ Glej: »La Sainte Vierge«. Spisal René-Marie de la Broise v zbirki »Les Saints« v Parizu, 13. izd. l. 1924. Meschler S. J. »Unsere liebe Frau«.

misli, prvorojenka vsega stvarstva, kraljica, katere kraljestvo je v naprej pripravljeno. Tako moremo polagati v njena usta zgoraj navedene besede sv. Pisma, ki ne sodijo v nobena druga usta kot v Jezusova in Marijina. O Jezusu veljajo pač v prvi vrsti, o Mariji v drugi vrsti sicer, a zato nič manj.

Bog je ustvaril angele kot čiste duhove, brez madeža, v posvečujoči milosti. Hotel jih je osrečiti še bolj in se jim razodeti tako, da bi jasno gledali njegovo lepoto. Bogoslovni učenjaki² menijo, da jim je Bog odkril načrt o učlovečenju druge božje osebe; da jim je pokazal svojega učlovečenega Sina v naročju Žene ter ukazal, naj ga molijo. Napuh je zavedel mnoge med angeli k nepokorščini, večina pa se je s ponižno vero klanjala Bogu. Dobri angeli so pahnili uporne v ognjeno brezdno, ki ga je odprl prvi greh.

Marija v raju.

Trije stoje pred našimi očmi po Adamovem grehu; med njimi pa se zopet pojavi Marija z božjim Detetom v naročju. Najprej gledamo razžaljeno božje Veličanstvo, potem nesrečnega Adama kot zastopnika človeštva, in satana, ki vriska zmagoslavja. Božja sodba je stroga: Obsojen je skušnjavec satan, kaznen zadene Evo in Adama.

Vendar v raju ni govorila zgolj božja Pravica, ampak tudi Ljubezen: »Sovraštvo bom postavil med teboj in med ženo, med tvojim zarodom in njenim zarodom: ona ti bo glavo strla, ti pa boš zalezovala njeno peto.« (Gen 3, 15.) Tako Bog razgrne zopet pred očmi satanovimi in prvič pred očmi človeškimi sliko Žene z božjim Detetom. Slika je nejasna za človeka, dovolj jasna za satana. Borba med ženo in kačo se bo nadaljevala vsa stoletja in nekoč pride odločilni trenutek, v katerem se prerokba docela izpolni, tedaj ko bo kači glava strta. Tedaj nastopi zmagovalec, ki bo nosil v sebi vse sile človeštva in bo v imenu človeštva maščevanje dovršil. Zmagovalec kače bo v prav posebnem pomenu »zarod žene«. Prva žena in njen mož sta čutila v tej božji besedi nekaj tolažbe, satan pa je videl v njej svoj popolni poraz.

Bog je od vekomaj videl učlovečenje svojega Sina, ki se bo izvršilo po Mariji. Sina, ki se bo učlovečil, je pokazal kot dete v Marijinem naročju angelom, da se

odločijo za Boga in za srečo, ali proti njemu in za nesrečo. Jezusa in Marijo, ki se skupaj borita in zmagata v boju za rešitev človeštva in proti satanu, pokaže Bog v raju.

Iz rodu Davidovega.

Čimbolj se je množilo človeštvo, tem določneje je iz rastočega morja narodov in plemen stopal na dan rod, ki bo iz njega vstala devica, žena, napovedana v mesijanski prerokbi ob izgubljenem raju. Ta devica bo »spočela in rodila Sina, in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel.« (Iz 7, 14.) Od Adama do Abrahama, od Abrahama do Davida se vrši izbira in pri Davidu se nekako neha; iz kraljevega rodu Davidovega bo Odrešenik. Kolikor bolj viden postaja rod, iz katerega izide, toliko razločnejše se ob njem razodeva Marija.

Tudi predpodebe stare zaveze so kazale Marijo. Tako mavrica, ki jo je Bog razpel nad zemljo po vesoljnem potopu; lestva, ki jo je očak Jakob gledal v sanjah; goreči grm, ki se je v njem Bog prikazal Mozesu; ovčje runo Gedeonovo; meglica ob Elijevem času, ki je zatemnila obnebe in rosila dež na izsušeno zemljo; sedmeroroki svečnik v svetem šatoru; skrinja zaveze, ki je nad njo bivala moč božja; Aronova palica, ki je ozelenela in poglala cvet.

Cerkev gleda v »Visoki pesmi« svetega Pisma, ki jo je pel kralj Salomon, spev, ki se čudovito prilega Mariji. Hrepenenje dveh ljubečih se src in končna združitev, opevana v »Visoki pesmi«, se more nanašati na hrepenenje duše po Bogu in na njen končni počitek v njem. Marijina duša pa je najsvetejša. Katera duša pa hrepeni po Bogu bolj neutolazljivo kot njena?

Stara zaveza je dobila še točnejšo podobo Matere božje, kot jo nudijo predpodebe. Razvile so to podobo Mesijanske prerokbe. Omenjam le Izaijevo prerokbo: »Čuj torej, hiša Davidova: Ali vam je premalo, da ste nadležni ljudem, da ste nadležni še Bogu mojemu? Zato vam bo dal Gospod sam znamenje: »Glej, Devica bo spočela in bo sina rodila, in njegovo ime se bo imenovalo Emanuel...« (Iz 7, 13.) To je govoril prerok pred kraljem Ahazom, ki sta ga l. 735. napadla sirski in izraelski kralji, premagala in grozila, da

² Saurez, De angelis, lib. VII, cap. XIII.

uničita njega, Jeruzalem in državo. Ahaz je bil malikovalec, na Boga se ni zanašal, pač pa na svojo in asirsko moč. Izaija mu je to očital, mu napovedal rešitev iz stiske, obenem pa rešitev izvoljenega ljudstva in vsega človeštva po Mariji z be-

sedami, ki so navedene zgoraj. Po tej prerokbi je bila oseba matere bodočega Odrešenika določna in jasna.

Kar je bilo sklenjeno od vekomaj, se je dopolnjevalo v toku časa, dokler se ni izvršilo, ko se je čas dopolnil. Z. Z.

O Marija, morje sreče ...

*O Marija, morje sreče,
mojega življenja vir,
tvoje mi srce ljubeče
vliva upanje in mir.
Dnevi mojega življenja
tebe, Mati, naj slavé,
v času boja in trpljenja
záte naj gori srce!*

*Náte misli duša moja,
záte mi srce drhti,
kadar pridem, roka tvoja
dá mi cvetja milosti.
Kličí me ob uri boja
na brezmadežno srce,
sprejmi me, o Mati moja,
nosi ti z menoj gorjó!*

Gregor Mali.

O notranjem življenju

O apostolskih nalogah katoliške akcije smo razmišljali v lanskem letniku »Bogoljuba«. Ogromno je polje apostolskega dela; v goreči ljubezni naj se združijo vsi, ki so blage volje in naj sodelujejo z vsemi močmi za veliki cilj: da bo povsod vladal Kristus Kralj.

Katoliška akcija — apostolsko delo za prenovljenje sveta naj bo nam vsem najgloblja srčna potreba. Vedno razmišljajmo o njej, z veseljem se žrtvujemo za Kristusovo kraljestvo in zaupajmo v nezmagljivi veri, da je končna zmagá na naši strani; saj je z nami Kristus, ki je svet premagal.

Enega pa ne pozabimo: Milost uspešnega apostolskega dela je dana le onemu, ki je v živi zvezi s Kristusom. Kakor mladika, ki je združena z vinsko trto, tako moramo biti mi združeni s Kristusom, ki od njega prihaja vsa milost in vse nadnaravno življenje. Nihče ne bo mogel prinesiti v družino in v človeško družbo Kristusovega duha, ako sam ni s tem duhom ves napolnjen in prešinjen. Star latinski pregovor pravi: »Nihče ne more dati, česar sam nima.« Umevna in jasna je ta resnica, pa vendar tako pogosto nanjo pozabljamo. Radi bi bili apostoli Kristusovega kraljestva, pa ne skrbimo zadosti, da bi bili sami vsi Kristusovi. V dušah drugih bi radi zažigali plamen Kristusove ljubezni, pa je v naših lastnih dušah ta plamen tako slaboten, zami-rajoč ... »Nihče ne more dati, česar sam nima.« Tisti, po katerih naj prihaja re-

šenje narodov, morajo biti sami dobri kristjani ter skozi in skozi utrjeni katoličani. Prava pobožnost, resnične kreposti, čista nprav in neomadeževano življenje jih mora dičiti, da bodo res kakor »mesto na gori,« kakor »luč sveta,« da bodo mogli biti »sol zemlje.« Le potrpežljiva in vztrajna krepost, ki upira pogled in srce v Gospoda Jezusa, more dati trdno jamstvo, da bo apostolsko delo katoliške akcije rodilo blagoslovljen sad.

Če bi vse to povzel v kratko besedo, bi rekel: Apostoli katoliške akcije morajo z vso ljubeznijo skrbeti za notranje življenje svoje duše.

Člani Marijinih kongregacij smo med prvimi, ki moramo sodelovati pri katoliški akciji. Saj je apostolsko delo bistven del kongregacijskega življenja in kdor ni apostol, tudi ni dober, popoln kongreganist. Vendar Marijina kongregacija apostolskega dela ne stavlja na prvo mesto. Prva, najbolj nujna, najbolj važna, najlepša in Bogu najbolj draga naloga Marijinih sinov in hčera je: skrb za notranje življenje, skrb za posvečenje lastne duše. Ta prva in najvišja naloga kongregacije objema vse naše življenje in ga skuša urediti, oplemenititi, posvetiti, dopolniti. Kongregacija niti ni s tem zadovoljna, da bi njeni člani zvesto izvrševali to, kar jim nalagajo splošne krščanske dolžnosti. Marijina družba stremi za višjim, išče najvišje.

Končni cilj kongregacije je krščanska popolnost, ki naj jo skušajo doseči njeni člani svojemu stanu in razmeram primerno.

Kongregacija hoče vzgojiti popolne ljudi, izbrano četo iz vseh stanov. Prenovljenje stanov in po njih prenovljenje sveta, to je najvišji smoter in najlepši ideal Marijinih družin.

Slavni papež Benedikt XIV., veliki ljubitelj in dobrotnik Marijinih kongregacij, je dal leta 1748. v znameniti zlati okrožnici kongregacijam tole spričevalo: »V kongregacijah se člani navajajo, da se posvete službi in češčenju presvete Device in tako rekoč ob roki Nje, ki je »Mati lepe ljubezni, strahu in spoznanja božjega,« streme k vrhuncu krščanske popolnosti in k cilju večnega zveličanja. Neverjetno je, kako velike koristi so črpali ljudje vseh stanov iz te pobožne, hvalevredne družbe.«

Kar je papež tako slovesno zapisal in povedal, to v preprostem jeziku povedo tudi kongregacijska pravila. Prvo pravilo pravi: »Presveta Devica varuje in blagoslavlja kongregacijo kot njena zaščitnica; saj Mati usmiljenja ljubi vse tiste, ki Njo ljubijo in varuje vsakogar, ki se poln vere in pristrčnega zaupanja k Njej zateče. Zato je prav, da člani kongregacije ne skrbijo le za Njeno češčenje in proslavo, marveč da tudi z nedolžnim, nравоčistim življenjem posnemajo velike Marijine kreposti in se medsebojno vzpodbujajo za večjo ljubezen in češčenje do Nje.«

Ali je vse to v redu, da predvsem drugim poudarjamo gojitev notranjega življenja? Ali Marija res od svojih kongreganistov ničesar bolj ne želi, kot da so najprej sami dobri in plemeniti? Ali ne bo vsprej vedne skrbi za lastno posvečenje opešalo naše navdušenje za zunanje apostolsko delo?

Ne bojmo se, da bi bili v zmoti, ako nam je posvečenje lastne duše prva skrb. Globokomisleči mož P. Surin je nekoč dejal: »Ena popolna duša Boga bolj proslavi kot deset nepopolnih.« Podobno rečemo lahko o kongreganistih: »En popoln kongreganist bo za Marijino slavo, za Kristusa in njegovo kraljestvo več storil kot deset nepopolnih.«

Skrb za lepo notranje življenje mora stalno živeti v naših srcih. Seveda je no-

tranje življenje duše polno skrivnosti; nešteto ovir in težav se stavi človeku na pot, ko hoče svoje srce uravnati čisto samo k Bogu. Ni lahko »obleči Gospoda Jezusa Kristusa.« Ni lahko doseči, da bi bile Jezusove misli tudi naše misli, Jezusove želje tudi naše želje, da bi bilo naše življenje odsvit Zveličarjevega življenja. Za vse to je treba vednega truda, neumornega prizadevanja in junaškega premagovanja samega sebe.

Ob besedi premagovanje nas mine pogum. Saj bi bili radi popolni in sveti, radi vsi Jezusovi in božji, ko bi to šlo brez pokore in samozatajevanja. Toda preko pokore in premagovanja samega sebe ne moremo in ne smemo, če hočemo v dobrem napredovati in posvetiti svoje duše. Tomaž Kempčan nas tako lepo uči: »Prav toliko boš napredoval, kolikor boš samemu sebi sile storil.« Kako resno doni v adventu beseda sv. Janeza Krstnika od Jordana: »Spokorite se, zakaj približalo se je nebeško kraljestvo.« In Gospod Jezus sam nam govori: »Če ne boste delali pokore, se boste vsi skupaj pogubili.«

Umiral je sivolas škof, misijonar. Nepopisne napore, žrtve in trude je prenesel, nepregledna pota je prehodil v težki apostolski službi. Zdaj je stal na pragu večnosti. V tem svetem trenutku so se zbrali ob njegovi smrtni postelji njegovi mlajši sodelavci. Imenom vseh ga je eden skromno zaprosil: »Oče, poslavljaj se od nas. Povej svojim sinovom zadnjo dobro besedo!« Umirajoči škof se je za hip zazrl nekam pred se; potem pa je izrekel zadnjo dobro besedo: »Končno zavisi vse od tega: žrtvovati je treba samega sebe.«

Vse naše delo bo kakor grad v zraku, če ne spoznamo važnosti teh besed. Treba je žrtvovati samega sebe. Treba je premagovati svoja slaba nagnjenja. Treba je skrbeti za notranje življenje, za posvečenje lastne duše. Kdor to zanemari, zanemari prvo in pglavitno dolžnost. Njegovemu delu bo manjkalo temelja, njegova ljubezen bo pogrešala žarišča.

»To je božja volja: vaše posvečenje« — nas opominja apostol. Ne bojmo se dela za posvečenje lastne duše. Težko je res to delo in popolnoma

ga na zemlji ne bomo dovršili. Vendar nazadnje ni treba drugega kot dobro me-ro resne, odločne volje. Drugo bo storil Bog s svojo milostjo. Sklenimo za novo leto prav zares in iz dna srca: Hočem, da se v tem letu posvetim!

Hočem, da napredujem! Hočem, da bo moje srce zares malo kraljestvo Jezusa in Marije!

V tem sklepu nas z ljubljenim Sinom blagoslôvi Devica Marija.

Alojzij Košmerlj.

Nazaj k materi sv. Cerkvi

Preteklo leto je izšla v nemškem jeziku lepa knjiga z naslovom »Njihova pota v Rim« (Ihre Wege nach Rom), kjer opisuje pisatelj Andrian Werburg spreobrnjenje več krivovercev, zlasti luteranov, in način, kako so prišli do resnice ter nazaj k pravi Cerkvi. Morda bo zanimalo tudi čitatelje in čitateljice »Bogoljubove« zvedeti kaj o čudovitih potih, po katerih Bog kliče duše k Sebi. — V tej številki omenimo ženo, ki jo je klical Gospod v presv. Evharistiji na pravo pot do resnice.

Pisala se je po očetu Ivana Legai. Vzgojena je bila v protestantovski ali luteranski veri. Leta 1900. se je poročila na Dunaju z nadinženerjem Maksom Brentano, ki je bil sicer katoličan, a versko brezbrizen. Zato sta se dala poročiti pred protestantovskim pastorjem. Njen mož pa je kmalu nevarno obolel za srčno hibo in skrajno nervoznostjo. Obenem se ga je lotila velika otožnost, ki ga je gnala v obup in samomor.

V teh bridkih urah je v srcu nesrečne žene zopet oživila vera v Boga. Začela je zopet moliti in iskati tolažbe v cerkvi, in sicer ne v protestantovski, ampak vedno v kaki katoliški cerkvi. Pa poslušajmo njo samol! Pozneje po svoji spreobrnitvi je pisala takole: »Četudi nisem bila še poučena o nepojmljivo visoki svetosti katoliških cerkva, sem se vendar čutila v vsaki presunjenosti s svetim strahom in pobožnostjo, tako da sem se bila navadila v cerkvi se v vsem tako obnašati, kakor sem videla verne katoličane. Posebno nepremagljivo privlačno moč je imel name vsak veliki oltar, tudi ko še nisem ničesar vedela o zakramentu presv. Rešnjega Telesa. Nepozaben mi je neki obisk v cerkvi, ko sem bolj jasno kakor kdaj poprej čutila klic in privlačno silo skritega Boga.

Prišla sem bila namreč mimo preproste cerkve v nekem dunajskem predmestju in zagledala nad cerkvenimi vrati neko sliko, brez vsake umetniške vrednosti. Predstavljala je angele, ki so klečali pred nečem, meni nepoznanim. Ka-

sneje sem zvedela, da je bilo s tem naznanjeno čiščenje presv. Reš. Telesa, ki se je vršilo v cerkvi. Iz radovednosti sem stopila v cerkev in zagledala veliki oltar, ki je žarel v svetlobi. Mogočne sveče so se dvigale izmed cvetja kakor bi opravljale častno stražo pred nekakim zlatim stojalom, ki sem v njegovi sredi opazila neko belo ploščico. Pred oltarjem je na klečavniku molil neki duhovnik, ves zatopljen v pobožnost. Neka stara ženica, ki je bila z menoj stopila v cerkev, je padla na kolena in se globoko priklonila k tlom. Po cerkvi je bilo le malo molivcev. Bila sem že toliko poučena in sem vedela, da to, kar se zdaj vrši, ni redna služba božja in sem se tudi spomnila, da je tako belo ploščico duhovnik pri maši povzdignil nad glavo. Toda, kaj se zdaj prav za prav godi, nisem mogla razumeti. Vkljub moji nevednosti je v tej svečani tišini zaplaval od blestečega oltarja čez mene mogočen val pobožnosti in ganjenosti in me vso prevzel. Klečala sem v prvi klopi in nisem niti z očesom trenila od svete krasote, pa sem se čutila nepojmljivo srečno, mirno in varno. — Spomin na ono moje prvo nezavestno počesčenje Najsvetejšega me vedno napolnjuje z globoko srčno hvaležnostjo in veseljem, ko si moram priznati, da je Gospod tedaj v svoji nerazumljivi ljubezni in ponižanju govoril moji duši, me dobrotljivo in usmiljeno gledal in me napolnil s hrepenenjem po Sebi. Včasih se mi vsiljuje vprašanje: katera bogoljubna duša v nebesih ali na zemlji mi je pač s svojo molitvijo ali požrtvovalnostjo izprosila ono uro milosti? To bom zvedela na onem svetu.«

Na to je Ivana Brentano prosila svoje katoliške prijatelje, naj ji razložijo katoliški nauk o bogoslužju. Poučena od teh in tudi po primernih dobrih knjigah, ki jih je željno prebirala, je prišla do popolnega prepričanja, da je katoliška Cerkev edino prava Cerkev, ki jo je ustanovil Jezus Kristus. — Vendar se je še obotavljala, da bi se odločila za vsprejem v kat. Cerkev. Je pač težko, sleči starega človeka, otre-

sti se raznih praznih ozirov in se ne zme-
niti za ljudi, ki človeku branijo k Bogu.
V svojih dvomih se je zatekala pismeno
k spreobrnjencu baronu Mathiesu, ki ji je
razblinil zadnje pomisleke, in tako je dne
25. oktobra 1908 javno prestopila v katol.
Cerkev.

Srečna spreobrnjenka je potem več
let delovala v karitativnih organizacijah.
Vedno bolj pa se je oglašal v njeni duši
klic po redovnem življenju. Januarja 1919
je, stara 47 let, stopila v samostan bene-
diktink na Nonnbergu pri Solnogradu,
kjer je našla srečo in mir.

Martin Štular.

Hribski fantje

I.

Na vigilijo Sv. treh kraljev izstopi pri
popoldanskem vlaku v Čušperku mlad
fant. Odhiti po stezi, ki se nekaj časa vije
skoraj tik ob progi. Veselo mu plane po-
gled proti Dobarju in ilovskim brdom. Ko
vlak na prelazu zažvižga, zavriskne tudi
Polde iz polnega grla. Kaj mislite, to ni
majhna stvar! Doslužil je devetmesečni
vojaški rok v Zagrebu. Po tako dolgi lo-
čitvi se mu mudi, da objame najdražje
bitje na svetu, ljubo mamico svojo. Skoraj
vsak teden ji je pisal, kako težko mu de
ločitev od nje.

Bil je njen edinec. Očeta mu je vzela
vojna, sestra Tinica je umrla še kot an-
gelček. Na Spodnjem Hribu, na ne vprav
veliki, pa prisojni in zaokroženi domačijici,
sta se ubijala z materjo Zalko, še krepko
in zastavno ženo. Ko je spomladi odšel k
vojakom, je morala najeti hlapčka. Dosti-
krat so prihiteli na pomoč tudi sosedovi,
Zgornji Hribski, oddaljeni od Spodnjega
Hriba komaj par streljajev. Obe hiši sta
si sorodni in čisto domači.

Tudi po stricu Markotu in njegovi
družini je hrepenela Poldkova duša. V
vsakem pismu materi je pozdravljaj tudi
nje. Marko je tega nečaka ljubil skoraj
bolj nego lastne otroke, ki jih je bila cela
kopa. Ko je bil še doma, ga je neprestano
vabil v vas.

»Pridi večkrat, Poldek, pa bodi pri
naših fantih. Če si ti tukaj, sta Marko in
Tine čisto drugačna. Veliko raje ubogata,
zvečer sta doma in bolj jima je mari cer-
kve in molitve.«

Polde je bil fant velike telesne, pa
še večje duševne lepote, Zalka pa vzgoji-
teljica, da malo takih. Samo tega otroka
je imela in posvetila mu je vse bogastvo
svoje duše, pa ne le v prvi mladosti, am-
pak prav posebno še potem, ko je nehal
v šolo hoditi. Z ljubeznijo, s preudarno
modrostjo je skušala doseči, da bi jo fant
od srca rad imel, da bi bil pripravljen tudi
na žrtve zanjo in zavoljo nje. Vedela je,
da brez pripravljenosti na žrtve ni res-

nične ljubezni do Boga in ni resnične člo-
veške ljubezni.

Neko nedeljo se je 15 letni Poldek po
kosilu vlegel pod domači oreh pred hišo,
si dejal roke pod glavo in premišljeval,
kdaj odide mamica k popoldanski službi
božji. V Klinčevem lazcu ima veverica
gnezdo; za vse na svetu bi rad to živalco
ujel in z gnezdrom vred prenesel domov.
Kakšna radost, če bo mladiček udomačen!
Stara bo pozneje kajpada ušla, ampak da
bi le mladiček ostal.

»Poldek, tako lepo vreme imamo,
danes pojdeva h krščanskemu nauku, kaj-
neda?«

Da bi se mamici ustavljal? Z Bogom,
veverice!

Ko je že videl sedemnajsto pomlad,
sta ga neki večer sosedova fanta spravila
v bližnjo vas proso met. Marko je prišel
pravkar od vojakov, Tine je bil Poldetovih
let. Ali komaj sta s Tinetom zavrtela prvi
snop, je bila Zalka že na pragu.

»Polde, junček se je sprostil in leta
okoli. Pojdi domov!«

Ko prihitita v hlev, je junček stal pri
jaslih in zadovoljno prežvekoval svojo
deteljico.

»Oho,« se zasmije fant. »Pravite, da
se nikoli ne zlažete. Zdajle ste se prav
na debelo.«

»Nisem se zlagala. Junček, ki se je
sprostil, si ti Polde, ali mi obljubiš, da
zanaprej brez moje vednosti ne pojdeš
nikamor ponoči?«

»Saj ni bilo nič hudega.«

»Noč ima svojo moč. Dokler je fant
zvečer rad doma, toliko časa je dober,
je imel navado reči tvoj rajni atek. Že
večkrat si govoril: Kako rad bi imel očeta
in kako bi ga ubogal, ko bi ga še imel.
Zakaj ne ubogaš?«

»Če ne pustite, mama, bom doma.
Bova pa kaj brala.«

»Brala bova ali pojdeva k Zgornjim
v vas.«

Dasi je bila Zalka varčna, skoraj
skopa žena, se je še tisto nedeljo oglasila

pri gospodu Froncu, dobrepoljskem kaplanu, in naročila razen dnevnikov vse časopise, ki se priporočajo s prižnice. Kmalu bi se bila razjokala, tako se ji je denarja škoda zdelo. Ko pa je videla, kako je Polde planil po »Bogoljubu«, »Glasniku«, »Domoljubu« in drugih listih, ko so došli, ji ni bilo žal, in naslednja leta je bila prva, ki jih je prišla naročit. Spoznala je, da so za mladino dobri časopisi prav tako potrebni kakor telesna hrana. Če nimajo

mogla pogoditi z mesarjem, dokler ni mati rekla: »Dobro, prodam ga za devet pa tri sto, ampak fantu boste vrh kupnine dali štiri sto kron, ker ga je zredil.«

Štiri sto kron! Še nikoli ni imel Polde toliko lastnega denarja. Ko sta se vračala proti domu, je imel verigo ponosno speto čez prsa, roko pa na notranjem žepu pri suknjiču, kjer je imel skrit svoj zaklad. Pri Trčku v Ponikvah je iz gostilne donelo veselo fantovsko petje.

Beuron-ka umetnosti.

Slava Bogu na višavah...

duševnega razvedrila, se ponoči razbežijo po vaseh, ob nedeljah se raztepejo po gostilnah, in kaj je bolje?

Poldek je sicer še parkrat poskusil ponočevati, pa čuječa mati je bila hitro pri njem in ga zlepa odvedla domov. Vedela je, da je noč za mlado kri mikavna, ali prav zato nevarna. »Žandar gre po tebe,« so se Poldetu posmehovali že kolikor toliko pokvarjeni fantje. Mati si je mislila: Duša mojega otroka je več vredna, nego odtehta vaš posmeh. Če ga obvarujem v teh letih, bo rešen in mi bo enkrat hvaležen.

Nekoč sta v Laščah na sejmu prodajala dobro rejenega junca. Nista se

»Pojdi noter, Polde,« sta ga vabila fanta, ki sta stala na pragu. »Za kozarec vina lahko plačaš, ko si dobro prodal.«

»Midva imava še daleč,« se oglasi mati. »Če bova žejna, ga bova na Vidmu.«

Polde ni bil še nikoli s fanti v gostilni. Kaj rad bi se bil ustavil. Pa kaj je hotel? Materje ni mogel pustiti same, ta pa je meni nič tebi nič korakala dalje. Bilo je na četrtek; ta dan ima na Vidmu posojilnica uradne ure. Ko prideta do Zadruga, zavijeta noter, mati naroči klobaso pa belega kruha in belega vina ter k mizi posadi sina: »Opravek imam, kar jej in pij, pridem hitro nazaj.«

Beuronska umetnost.

Modri z Vzhoda so prišli Jezusa molit.

Čez četrť ure se vrne in mu izroči novo, svetlomodro hranilno knjižico: »Fant, ker si tako pridno krmil junca, sem ti dala v posojilnico šest sto kron. Tukaj imaš knjižico.«

»Šest sto kron!« plane Polde kvišku. »Če pridenem svojih štiri sto, imam tisočak, cel tisočak. Mati, kar vložiti grem.«

Ne da bi čakal odgovora, steče proti posojilnici ter se vrne žarečih oči: »Tisočak, tisočak!«

»Prvi tisočak, Polde,« ga z ljubeznivim pogledom objame Zalka. »Bog daj, da kmalu pride drugi. Vidiš, ko bi bil ostal pri Trčku, bi bil morda vse zapravil.

Lahkomiselni fantje so kakor volkovi na denar, če ga začutijo pri tebi.«

Ko sta korakala proti domu, je sin veselo snoval načrte, kako bo odprodal dvoje ali troje jagnjet in si pridobil drugi, morda tretji tisočak; mislil si je na tihem, ko je od strani pogledoval na svojo majhno, pa čokato in jedrnato mamico: Hentano so naša mati modra žena! Ko bi se bil ustavil pri Trčku, bi ne imel tisočaka. Hvala Bogu, da se nisem.

Posebno je Zalka pazila na red in točnost: red pri molitvi in službi božji, red v hlevu in v hiši, pri delu in pri jedi, red pri počitku in spanju.

»Pa bi še malo povasovala,« so jima včasih prigovarjali Zgornji, ko sta prišla koruzo ličkat ali ružit.

»Ne moreva,« se je izgovarjal Polde. »Jutri bo treba zgodaj vstati. Naša mati so kakor cerkveni zvon. Ob določeni uri se zjutraj oglasi, naj bo vreme kakršno hoče.«

Zakaj imajo fantje ponoči toliko časa za malopridnosti? se je večkrat vpraševala Zalka. Zato, ker čez dan polegajo in spe, starši pa jim potuho dajejo. Enkrat moraš spati, če ne spiš ponoči, moraš čez dan. To ni noben red. Tak človek nima nobene volje. Človek brez volje je v življenju velik revež, tako je Zalka velikokrat slišala pri Marijinem shodu, ko je bila še dekle. Tak moj Poldek ne sme biti, postati mora mož trdne, neupogljive volje! To mu je pisala tudi v zadnjem pismu k vojakom.

Fant z ljubeznijo premišljuje te doživljaje, ko radosten hiti od Čušperka proti Ilovi Gori. Prispe na vrh; srce se mu razširi, v duši mu zapolje nepopisna blaženost, ko od daleč zagleda rojstno hišo. Zimsko solnce, obkroženo od lahkih meglic, poljublja zasnežena brda s poslednjimi žarki, kakor da se obotavlja in noče zaiti, dokler ne blagoslovi Poldkovega svidenja z mamico.

Po stezi od gozda pridrsra sivi oče Strnad, Poldetov krstni boter.

Fant ga veselo pozdravi.

»Si že doslužil? Slišal sem, da prideš. Joj, joj, kako beži čas. Zdi se mi, da si

Mati vse milosti

še le včeraj slovo jemal. Spet bosta veselo kmetovala z materjo, dokler se ne oženiš.« »Oženim, botrček, kaj vam je? Jaz poznam eno samo ljubico, in to je moja mama.«

»No, no, prav. Poglej, pred hišo stoji, pričakuje te.«

Res je pred hišo stala Zalka, si zaslajala oči in zrla proti vasi. Fant poskoči, zavihti v eni roki klobuk, v drugi svojo revno culico in krepko zavriska, mati potegne s glave svetlo svojo ruto, maha z njo po zraku kakor mala deklica in mu steče naproti. Tako se pozdravlja ljubezen.

And. Orehek.

Delavec Matej Talbot

Matej Talbot se je rodil 2. maja 1856. v Dublinu, glavnem mestu Irske. To deželo imenujejo »otok svetnikov« in sliči v marsičem naši slovenski domovini. Po končani šoli se je Matej Talbot moral z brati oprijeti očetovega poklica: bil je delavec tja do svoje smrti s kratkim presledkom, ko je l. 1923. zbolel in moral v bolnico. Umrl je na nedeljo presvete Trojice, 7. junija 1925. Pokopali so ga na praznik presv. Rešnjega Telesa na pokopališču Glasnevin, na prostoru, kjer še nihče ni bil pokopan. Njegovo življenje je več ali manj obširno opisano že v mnogih jezikih.

Živel pa je Matej Talbot nekako takole:

1.

Paglaviec.

»Si ju spravila, Liza?« je vprašal oče. Mati Liza je vzdihnila, ko si je razkri-

vala ruto, ki je bila za spoznanje čednejša od delavniške.

»Kaj pa sta spet nagódila, paglavca neposajena? Nikdar ne more biti človek vesel!«

»I, kaj!«

»No kaj! Kaj bi ju prikrivala! Saj ju poznam, barabci sta!«

»Veš, Karel, saj sta res barabci! — Tako lepo nedolžno sta vzela vsak svojo šolsko ropotijo: knjige, zvezke... — Lipe je še stekel nazaj po računico, ki jo je bil pozabil. Počakala sva ga z Matejem pri tisti štacuni za obleke, ki so jo odprli oni teden. Ko pride, gremo lepo vštric proti šoli. Na vogalu pri peku se začneta nekaj ovirati, si nekaj pomežikneta — precej se mi je zdelo nekaj sumljivega — pa, kdo bi si mislil! Lejte, mati, kdaj boste pa vi tak kolač spekli?«

P. Blaž Farčnik, O. F. M.

Sostro pri Ljubljani

Sveta Družina

vpraša Lipe. »Saj res, rozinov je,« pravi Matej. Komaj stopim bliže, da bi pogledala v okno, sta jo že ucvrla vsak po svoji ulici: Matej na desno, Lipe na levo — jaz pa sama na vogalu. Za katerim naj grem? Tako se bosta spet celo dopoldne brez šole potepala po ulicah!

»Barabci!« je siknil mož, stisnil usta in nevoljno zaokrenil glavo. »Le po kom sta se vrgla, te vprašam! Saj nisva taka ne ti ne jaz! Saj so vendar deklice dobre, pridne — vse štiril! Ampak ti betičniki! Od samega pesjaka so! In kar osem jih je! Da bi bilo vsaj narobe: deklet osem in betičniki štirje! Le po kom so se vrgli?«

»Saj! Po kom so se vrgli?«

»Po tebi se niso! Po tebi so se vrgle hčere. Včasih pade jabolko tudi daleč od jablane. Po tebi se gotovo niso, Liza!«

»Po tebi pa še manj! Nate se zanesejo tvoji gospodarji: postavili so te za paznika

pri pristaniškem uradu. Paznik je bil tvoj oče, paznik je bil tvoj stari oče, paznik si ti — vsa rodovina poštena, vsa vredna, da se ji zaupa —.«

»Včasih rodi tudi dobro drevo malo-priden sad. Kakršna mati, taka hči — to že velja zate in za deklice. So dobre, pobožne, prav po tebi. K sv. obhajilu hodijo skoro vsak dan, radi molijo, kakor ti, saj imaš kar zmeraj z rožnim vencem ovite prste.«

»No, no, Karel, kaj bi tisto! Ali si ti slabejši? Kaj nisi v Marijini družbi! Vsak mesec in še vsak praznik greš k sv. obhajilu. Kaj ne moliš vsak večer vsej družini naprej sv. rožnega venca?!« —

»No, saj pravim: hčere so se vrgle po tebi. Po kom so se sinovi?«

»Da se le ne bi vdali še pijači! Tega se najbolj bojim. Jan ga že rad potegne, tudi Jože in Fran se ga ne branita; — in kaj ko zrastejo? Saj se jim še svetijo hlače od šolskih klopi!«

»Da se le pijači ne bi vdali! Jaz sem abstinents, odkar sem vstopil v moška leta. Ti pa še smrkavci, pa bi segali po pijači!«

»Ko bi jih človek mogel spraviti v kak pošten kraj! — Pa kam naj jih dava, berača! Na delo bodo morali, v pristanišče, v ladjedelnico bodo morali. A tam je toliko slabega zgleda, toliko slabe družčine, da se Bog usmili!«

»Obupal bi človek, če bi ne bilo greh, in nehal skoraj še moliti.«

»Karel, kaj govoriš! Ne smeš tega, to je greh! V nedeljo so pridigali, da je sv. Monika šestnajst let molila za sina Avgušтина, ki je bil menda zabredel kar v velike grehe — pa je potlej postal svetnik, škof in cerkveni učenik, sv. Avguštin. Starši ne smejo obupovati, četudi nimajo vseh otrok pridnih, posebno še, če sami niso krivi.«

Mož je molčal in se pokesal prenaagle besede, ki mu ni prišla iz hudobnega, pač pa iz razboljenega srca.

*

Opoldne se je zbrala številna družina, vsak s svojo žlico, in prižgela sta tudi junaka Lipe in Matej. Ko sta stopila v tesno izbo in zagledala oblačni očetov in zaskrbljeni materin obraz, sta vedela, da bo huda ura in sta se nekako potuhnili.

»Kje sta imela danes šolo?«

Nekaj sta jecljala in se izgovarjala.

»Kaj sta naredila materi? Le brez ovin-kov povejta!«

Dolei

Rim

Marija moli božje Dete

In oče jima je odmeril kosilo s palico. Sprejela sta ga kot nekaj samo ob sebi umevnega. Spočetka sta malo našobila usta — jokala pa nista, dasi udarci niso samo pobožali. — Nekaj trenutkov sta se kujala vsak v svojem kotu; a ko sta se čez dve minuti

spogledala, nista mogla drugače, kot da sta se naglas zasmejala.

Matl je vzdihnila.

Oče ju je srepro pogledal, rekel pa ni besede. (Dalje pride.)

Janez Pucelj.

Posvetitev držav Kraljici miru

Za tristoletnico čudodelne Matere božje Luhanske so tri južnoameriške države: Argentina, Paragvaj in Urugvaj javno in slovesno izbrale Marijo za svojo skupno zaščitnico in kraljico. Ta poklonitev Kraljici miru

naj bi bila izraz njihove skupne vere in prijateljstva.

Vse mesto Luhan (blizu Buenos Airesa) je bilo 25. oktobra v zastavah. Trg pred baziliko velike Čudodelke je bil olepšan s slavaloki in grbi Argentine; krasile so ga zastave vseh treh republik obenem s papeško. Na področju bazilike je razsvetljen napis označeval Paragvajčanom in Urugvajčanom, da so prisrčno »dobrodošli«. Nešteto ljudi se je na ta dan zbralo pred baziliko in čakalo na posvetitev. Navdušenje je prekipevalo v njihovih srcih, ko je dospel papežev zastopnik in nadškofa iz Urugaja in Paragaja ter več argentinskih škofov. Pridružili so se tudi vladni zastopniki vseh treh omenjenih držav. Med slovesnim petjem so stopili v cerkev, ki je bila vsa v zastavah zavezniških držav. Veliko ljudi je moralo radi pomanjkanja prostora ostati zunaj. Slovesno sv. mašo je daroval papežev poslanik. Po opravljeni sv. daritvi je urugvajski nadškof pojasnil navzočim pomen posvetitve treh narodov in jih tako pripravil na slovesni trenotek. Ko je nadškof končal, so zazvonili zvonovi, zastopniki treh narodov pa so se zbrali poleg svojih državnih zastav. Pristopili so višji pastirji in vpričo zastopnikov svetnih oblasti posvetili vsak narod posebej Materi božji in Jo tako javno zbrali za svoj kraljico in mater.

Na trgu pred baziliko je še enkrat narod sam obnovil posvetitev. Seminaristi iz Buenos Airesa so zapeli Marijino hvalnico, nakar je škof de Andrea nagovoril ljudstvo: »Tri odlično zastopane narodnosti govorijo danes isto govorico. Trije narodi, svobodni in neodvisni, hočejo ostati pod zaščito skupne Matere — bratje med seboj. Prepričani smo, da bo sveti oče Pij XI. z veseljem potrdil pokroviteljstvo tega materinstva, ki v tej uri opominja narode po širnem svetu k slogi in medsebojni ljubezni. Prisega treh narodov, skupna izvolitev nebeške Matere za zaščitnico in kraljico, je najtrdnější dokaz medsebojne ljubezni in miru.« Na poziv škofa so zastopniki treh narodov dvignili desnice in navdušeni prisegali, da bodo ostali zvesti svoji Kraljici, da bodo širili njeno češčenje v družinah in delali za mir vsak med svojim narodom.

Delajmo tudi mi po svojih močeh za mir med narodi! Pojdimo h Kraljici miru! Naj posreduje pri svojem Sinu, da bo prizadevanje sv. očeta za »mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem« imelo čim več uspeha.

J. Jauh D. J.

Girolamo de Santacroce

London, Nat. Gal.

Sv. Janez Evangelist

Naše delo

Prosili so me, da bi še pisal. V naglici sem prikimal in tudi z besedo obljubil. Na! Pa sem bil ujet.

Začel sem premišljevat, o čem bi pisal. In sem stal naenkrat kakor sredi puščave. Siromak sem pozabil, da se vsaka malha počasi izprazni, beračeva in pripovedovalčeva tudi.

Sam nase sem bil jezen: Čemu pa obetaš, če ne veš, ne koga, ne kaj! Šel sem do daljnjega prijatelja. Mogoče bo v medsebojnem pogovoru in odkrivanju lastnih rev in težav padla kaka pametna beseda, pa bom pograbil zanjo. Padale so besede, kresale so se misli, pa nič takega, za kar bi človek pograbil.

Nekdo je potrkal.

»Oprostite za trenutek!« me je prosil prijatelj.

Molče sem pokimal. In še danes sem hvaležen tistemu neznancu, ki naju je nepoklican prišel motit. Zakaj tisti trenutek, ko sem čakal sam v sobi svojega prijatelja, — moram pa povedati, da je bil tisti trenutek precej dolg — takrat sem torej dobil blaga in tvarine dovolj.

Moje oko je obtičalo na precej zastareli knjigi. Vzel sem je v roko in pričel po njej listati.

»Tole pa bo!« sem zaklical, da sem se skoro samega sebe prestrašil.

Ko se je po dolgem trenutku prijatelj vrnil v sobo, je bila moja prva beseda:

»Prijatelj, prosim te, posodi mi tole knjigo.«

»Aha! Bi jo rad?«

»Kar vseč mi je.«

»Naj pa bo. Zato, ker si ti.«

Knjiga je bila rokopis, družbena kronika.

I.

»Ustanovil sem Marijino družbo za tukajšnjo mladino,« je pisal kronist. »Ustanoviti Marijino družbo je lahko, toda voditi jo, dati ji trdno in dobro podlago, to pa ni igrača.

Kljubovali so mi od vseh strani.

»Čemu to?« so mi govorili. »Včasih tega ni bilo, pa smo bili vseeno dobri.«

I, seveda, dragi moji. Rad vam verjamem. Ali takrat so bili tudi drugačni časi, kakor so danes. Vsak čas ima drugačne

Cano Alonso

Madrid

Le spi, le spi, o božje Dete ti...

Z misijonske razstave, ki so jo priredile Marijine družbe v Lichtenurnu v Ljubljani

težave, drugačne potrebe in zahteve. Svet gre naprej v dobrem, pa tudi v slabem. Poglejte: včasih so hodili ljudje na Brezje in v Ljubljano peš, z vozovi, danes se vozijo z vlakom, pa tudi z avtomobili. In kdo ve, kako bodo hodili čez dvajset, trideset let? Morda bodo že kar vsevprek plavalı aeroplani.

Časovne potrebe naravnost silijo po izrednih zveličavnih pripomočkih.

»Če se ustanovi družba, boste živeli samo za družbo, nas druge boste pa obsojali, zanemarjali.« Tako so mi izpodbijali nekateri misel na družbo.

Nisem prišel med vas, da bi vas obsojal in pogubljal, ampak s sv. Pavlom bi vas hotel vse pridobiti za Kristusa, vneti za dobra dela. Mi vsi smo velika armada Kristusova. Ne zamerite, da vas primerjam z vojsko. Pri sveti birmi smo postali vojaki Kristusovi, nauk o občestvu svetnikov nam pove, da smo udje vojskujoče Cerkve. Vsaka dobro urejena armada pa ima vojake, ki drugim ukazujejo, in vojake, ki pomagajo ukazovalcem, pa še vojake, ki samo služijo. Vsi pa imajo en namen: braniti državo. V vojskujoči Cerkvi imamo tudi svojega vrhovnega pogla-

varja, ta pa ima svoje pomočnike v škofih in duhovnikih in v dobrih vernikih, ki morajo z besedo in še bolj z zgledom vzpodbujati vse krščanstvo za dosego svojega večnega namena. Vidite, ne zavreči, ampak pomagati vam hočem, ne obsoditi in pogubiti, ampak dvigati, zveličati vas hočem.

Mislim, da so me razumeli; vsaj slišal nisem več podobne pritožbe.

Vstali so pa drugi in so se spotikali ob ime »Marijina družba«! Ali ni to preveč?

»Ali hočete biti Mariji enaki? Ali ni že to skoro pregrešno, da dobivajo naši otroci Marijino ime? Zdaj pa še Marijina družba!«

Čudovita tesnosrčnost! Prav nič ne nameravamo postati Mariji enaki, ker vemo, da je to naravnost nemogoče. A želimo, da smo ji podobni in da smo ji čimdalje bolj podobni. Poglejte, kako napreduje razsvetljava na zemlji. Bili so časi, ko so ljudje s trskami preganjali nočno temo; dobili smo nato leščerbe in smrdeče in kadeče se petrolejke; prišle so svetilke s cilindri, mnogokje imajo plinovo in električno luč. Vzor razsvetljave je solčna

luč; vsaka zemeljska luč se ji po svojih močeh približuje, čeprav je ne bo nikdar popolnoma dosegla. Če se luč sme približevati solncu, zakaj bi mi ne smeli imeti svojega vzora v Mariji, zakaj bi se mu ne smeli približevati!

S kakšnim ognjem so iskali madežev na naših mladinskih družbah. Poskušali so izrabljati vse mogoče človeške slabosti, samo da bi izpodkopali temelje, da bi jo uničili ali vsaj oslabili, preden bi bila poglala korenine. Zatrosili bi bili radi razdor, zasejali prepire med člane, izrabili so seme nevoščljivosti, prav jim je prišlo opravljanje in obrekovanje; najbolj pa so zagrabili za orožje razbrzdanosti in nesramežljivosti. Spretno so izrabljali vsak madež na naših članih, umetno so ga povečali in razmnožili po gostilnah, po zakotnih shajališčih. In če se jim je posrečilo kóga omajati, da se je začel izneverjati našim vrstam, ha, to je bil vrišč in zmagoslavje v njihovem taboru, to je bilo prorokovanje o koncu, o propadu...

Isto sem doživljal tudi drugod v okolici. Ali se mora res povsod in vselej obnavljati boj, ki ga je gledal prerok nove zaveze na otoku Patmu?

»In zmaj je vrgel za ženo iz svojega žrela vode kakor reko, da bi jo reka odnesla. A pomagala je ženi zemlja; odprla je zemlja svoja usta in popila reko, ki jo je zmaj vrgel iz svojega žrela. In razsrdil se je zmaj nad ženo in se je šel vojskovat z ostalimi iz njenega rodu, ki spolnjujejo božje zapovedi in imajo pričevanje Jezusovo.«

Jaz pa sem z vso močjo in z milostjo, ki mi je bila dana, branil in utrjeval armado Marijino, bodril sem jo, vzgajal sem jo k edinosti, k ljubezni in k medsebojnemu spoštovanju, dobro vedoč, da je le krepka, edina in nerazcepljena armada v stanu, da izvrši delo, ki je poverjeno našim družbam.

Ali je namreč majhna naša naloga? Kaj se pravi gojiti posebno srčno pobožnost, spoštovanje in otroško ljubezen do preblašene Device Marije, kaj se pravi sebe izpopolnjevati, kaj druge reševati, k dobremu napeljevati, kaj braniti Cerkev Kristusovo?

To pa je in ostane naše delo...

Janez Langerholz.

Zgodbe krščanske matere

(Nadaljevanje. — Glej letnik 1930!)

XXI.

O. Ferdinand je dobil od sv. očeta dovoljenje, da se sme v kapelici Elizabetini vsak dan opraviti daritev sv. maše. V veliko tolažbo je bilo Elizabeti tudi, da je smela v svoji kapeli postaviti sv. križev pot in ga dati blagosloviti s pravico vseh odpustkov. V prav posebno veselje ji je bilo tudi, da je pristopila v tretji red presv. Trojice. Kot tretjerednica si je privzela ime Ivana Felica Srca Jezusovega, pozneje pa Ivana Felica presv. Trojice.

Kot ustanovitelja reda presv. Trojice častijo sv. Janeza iz Mate, ki je živel v začetku 13. stoletja. Papeži so red potrdili in ga obdarovali z mnogimi predpravicami. Tudi kralji so pristopali kot člani. Tretji red je bil v zvezi s prvim redom menihov in drugim

redom redovnic, vsled tega so bili ti tretjeredniki deležni tudi molitev in dobrih del obeh prvih redov. Kratke molitve, nekaj posta, škapulir pod navadno obleko, dela usmiljenja, izpočetka zlasti reševanje jetnikov, posebno pa češčenje neskončne skrivnosti presv. Trojice, to so dolžnosti tega reda.

Že prej je prejela Elizabeta razodetje od Gospoda, naj vstopi v tretji red presv. Trojice. Vsled ponižnosti pa se ni smatrala za vredno, da bi vstopila v ta red; zato si ni upala prositi svojega duhovnega vodnika o. Ferdinanda za dovoljenje. Ko mu je z globoko ponižnostjo razodela željo, da bi vstopila v red, ji je dobri pater rad preskrbel pristop po redovnih predpisih.

Elizabeta bi bila rada nosila tudi redovno obleko. To dovoliti je imel pravico

redovni general. Treba pa je bilo poleg tega za omožene še izrečnega pritrdila moževega. Krištof ji je to dovolil. Elizabeta je imela še pomisleke zaradi svojih hčera: »Kaj če bi jima, ki sta v letih za možiteve, ne bilo všeč, da bi mati javno nosila redovno obleko?« Da bi spoznala voljo božjo, je vprašala še hčeri, ki sta se pa odločno uprli.

»Glejta, vajin oče je privolil, vidve pa mi branita!«

»Da, mati; ne marava, da bi se nam svet smejal!«

»Le pomirita se! Poslušala vaju bom! Bom pa nosila samo škapulir pod svojo navadno bleko. Ko bom pa umrla, takrat pa me vidve s svojimi rokami oblecita v belo redovno obleko in me dajta tako pokopati!«

Elizabeta je bila sprejeta v III. red presvete Trojice in napravila redovno zaobljubo.

Ze prej je strogo spolnjevala obveznosti kakor prava redovnica, seveda vedno v skladu z dolžnostmi svojega stanu: s privoljenjem moževim in odobrenjem spovednikovim.

Posihmal pa se je še veliko bolj prikrajševala v vsem. Ničesar ni hotela imeti svojega, razen dveh redovnih oblek; vse drugo sta ji posojali hčeri od svoje obleke in od svojega perila. Celó z vodo je varčevala.

»Mati, zakaj pa tako varčuješ z vodo? Kaj je ni dovolj?« se je smejala Lucina.

»Da, hčerka, dovolj je je! Hočem pa se posluževati vseh teh ustvarjenih reči kolikor mogoče malo.«

Celo vsakdanje malenkosti je jemala iz rok hčera kakor miloščino: »Veselim se, da nimam ničesar, o čemer bi lahko rekla: to je moje. To malo, kar imamo, to je vajino in jaz sem dolžna vse to za vaju prihraniti.«

Eno samo dragoceno reč je še imela, ki je bila njena: prstan poročnega dne. Ko je nekoč pomivala posodo, ji je zdrsnil s prsta v votlino odlivke. Nekako milo se ji je storilo. Ni ga videla nikdar več. Njen mož ji ni kupil drugega.

XXII.

Zadnja leta so obiskovali skromno stanovanje Elizabetino ljudje vsakega stanu in sloja: poleg revnih in ubogih, ki so prihajali peš po svet za svoje zadeve, so se ustavljale sijajne kočije bogatinov in veljakov, ki so jo vpraševali za svet v zapletenih in razburkanih političnih zmedah tistega časa. Meščani in plemiči, redovniki in redovnice, duhovniki, visoki prelati in kardinali so se ji priporočali v molitev.

Tisti čas so prišli odposlanci ugledne rodbine Ercole iz mesteca Marino. Prišli so,

da bi jo povabili, naj vendar pride s svojima hčerama k njim za nekaj časa, da ji vsaj malo pokažejo svojo hvaležnost: »Gospa Elizabeta, rešili ste nam mater, ki je nana-gloma umrla, s svojo molitvijo iz vic, in očeta na smrtni postelji! Če bi vas ne bilo, o kje bi bila njegova duša!«

Elizabeta se je branila.

»Saj ste tudi lani šli v Albano; in vsi nam pripovedujejo, ki pridejo od tam, koliko ste naredili dobrega.«

Elizabeta se je smehljaje branila.

»Tudi ste bolehní; naš čvrsti, zdravi zrak vam bo koristil.«

Elizabeta je bila ganjena zaradi njihove ljubeznivosti.

»Saj gotovo tudi gospod sprog ni zoper to; kar še njega bomo prosili.« Bili so »nadležni prijatelji«, pa so prišli še drugič in tretjič.

Zdravniki so res nasvetovali spremembo zraka, mož ni branil, sorodniki so ji svetovali isto in spovednik, o. Ferdinand, je dal svoj blagoslov.

Tako je šla Elizabeta na jesen res v hribe, v prijazno mestece Marino, šest ur oddaljeno od Rima, ležeče blizu slikovitega Albanskega jezera. Vzela je sveto podobo Jezusa Nazareškega in šla s svojima hčerama: med molitvijo in svetimi pogovori jim je minila vožnja. Vse lepотиje narave, še tako neznatne, je videla in jih kazala hčerama: vsako drobno ptičko, vsako pestro cvetko. »Poglejta cvetlice polja in ptice neba, delo božjih rok so; kakor kerubi in serafi slavijo Boga — mi pa ljudje, z razumom obdarjeni, ga žalimo.«

Njen prihod v Marino je bil veselja in radosti poln, ne le za rodbino Ercole, ampak za vse njeno sorodstvo, ki je prihitelo, da jo sprejme z vsem spoštovanjem.

Brž se je novica o Elizabetinem prihodu raznesla po vsem mestecu: »Svetnica, ki je lani delala čudeže v Albanu, je prišla. Gospa Canori-Mora je prišla in bo delj časa tu ostala!«

Drugi dan — bil je praznik nadangela Mihaela, v cerkveni državi takrat še zapovedan praznik — je prišlo v cerkev več ljudi kot po navadi: pobožnim, ki bi bili tudi sicer prišli, se je pridružilo tudi mnogo radovednih, da bi videli »svetnico«. Tudi pozneje so hodili v cerkev tudi zaradi tega, da so jo videli. Pobožni so še postajali pobožnejši, radovedneži pa so morali vsaj zahrepeniti po pobožnosti.

Približal se je čez par mesecev čas, da bi se Elizabeta vrnila nazaj v Rim. Slovo je

bilo težko zlasti za gostoljubno družino Ercole. Pristrčno so Elizabeto prosili, naj zaradi Boga drugo leto spet pride. Elizabeta ni vedela, kako bi pokazala svojo hvaležnost, in prošnje družine Ercole so bile tako iskrene

in pristrčne, da je rekla: »Če je božja volja, se bomo še videli.«

In bila je božja volja, da je štiri leta po vrsti prišla za par mesecev v Marino s svojima hčerama.

Janez Pucelj.

Rimska kronika. V Vatikanu so imeli od 23. do 29. novembra duhovne vaje, ki se jih je udeleževal tudi sveti oče Pij XI. Vodila sta jih P. Filgrassi in Garagnani iz družbe Jezusove. — Nekje je bilo čitati, da je svetniški proces za proglašenje papeža Pija X. blaženim, zaenkrat ustavljen. Tega ne kaže verjeti, dasi je Cerkve zlasti pri svetniškem procesu glede papežev sila stroga. Na grobu Pija X. je vsak dan polno častilcev. — Papež Pij XI. se prizadeva, da bi se latinščina vpejljala tudi kot živ jezik in da bi ga zlasti duhovniki v govoru in pisavi dobro obvladovali. — Za ponesrečence ob rudniški nesreči v Alsdorfu je papež Pij XI. poslal 130.000 Din. — Času primerno je ukrenil sveti oče, da se na trg pred cerkvijo sv. Petra v Rimu postavi stojnica, kjer bodo romarji iz vseh dežela lahko kupili svoje domače katoliške časopise. Čisto pravi! Židovske in razne svobodomiselne časnike dobiš povsod, po katoliških mnogokje zastonj povprašuješ. Pa so katoličani tudi sami krivi, ker jih premalo odločno zahtevajo. — Vatikanski kolodvor je dograjen.

Oblagodarjeno občino smemo imenovati mestece Lu in okolico v severni Italiji (škofija Casale-Monferato). Kraj in okolišče štejeta samo nekaj nad 4000 prebivalcev — in vendar se ponašata s 500 duhovskimi poklici. (Med te štejemo svetne duhovnike, pa tudi redovnike in redovnice.)

Trpljenje misijonarjev. Trenutno imajo kitajski banditi in komunisti ujetih in odpeljanih 26 misijonskih duhovnikov, dva misijonska škofa in 20 redovnic, ki delujejo na kitajskih misijonih. Msgr. Mignanija, škofa iz Kiangfu, in dva misijonarja so roparji izpustili pod pogojem, da naberejo zahtevano odkupnino za rdečo armado. Kot talce so ob-

držali več duhovnikov in 9 misijonark. Ujetih je tudi več protestantskih misijonarjev. Evropske velesile, zlasti Francija in Anglija, so se pritožile pri kitajski vladi. Zaradi tega se je začela ofenziva proti roparskim četam in komunistom. Če bo kaj izdalo — je vprašanje.

Zdravniki v Lurdu. Zdravniška pisarna v Lurdu je napravila statistično poročilo o delovanju zdravnikov, ki so se mudili l. 1930. na svetem kraju. Pod vodstvom dr. A. Valleta je sodelovalo v zdravniškem biroju to leto 998 zdravnikov, in sicer 489 Francozov, 103 Belgijci, 79 Italijanov, 47 Špancev, 89 zdravnikov iz Severne Amerike, 38 iz Južne Amerike, 22 Holandcev, 20 Švicarjev, 17 Ircev, 16 Nemcev, Poljakov, Švedcev in Dancev. Leta 1929. je bilo število delujočih zdravnikov za spoznanje manjše (920); leta 1928. 788, leta 1927. pa 722.

Pa se le ohranijo... V Parizu je posebno društvo, ki se imenuje »Zveza katoliških gledaliških moči, pisateljev in ocenjevalcev«. Včlanjenih je že do 700 oseb. Člani hodijo ob nedeljah skupno k sv. maši, imajo za veliko noč skupno sv. obhajilo in duhovne vaje. — Te dni je sloveča gledališka igralka Ivana Hautin zapustila sedanji poklic in šla za klicem božjim k benediktinkam.

Umrli je v sovjetski ječi župnik in dekan v Smolensku na Ruskem, Hrizogon Przemocki. Tri leta je trpel v ječi. Kaj je bil zakrivil? Kot župnik v kraju Roslavlju je sestavil nekemu katoličanu npravstveno spričevalo o poštenem njegovem življenju!

Posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Na II. Marijanskem narodnem kongresu so Francozi sklenili, naprositi papeža Pija XI., da bi posvetil ves človeški rod brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Češčenje Srca Marijinega je na Francoskem že od nekdaj močno razširjeno in priljubljeno.

Sedemstoletnica. V Padovi se vse pripravlja za slovesnost 700 letnice sv. Antona Padovanskega. Začetek 700 letnega spomina, odkar je umrl veliki čudodelnik, bo prve dni maja 1931. Za to priliko se pričakuje posebna enciklika sv. očeta Pija XI. O priliki jubilejnega leta bo prirejena tudi mednarodna razstava cerkvene umetnosti. Otvorjena bo romarska hiša, kjer bo prostora za 1200 oseb, zidan bo hotel za 300 tujcev. Za september je določen »socialni teden« italijanskih katoličanov.

Oče gobavcev. Blizu Tokio na Japonskem deluje med gobavci katoliški misijonar P. Dronart, ki je doživel že 82. leto starosti. Ko je nedavno preстал hudo srčno bolezen, mu je japonski cesar poslal izredno odlikovanje za zasluge v skrbi za nesrečne gobavce. Cesarica - vdova mu je izročila lep šopek cvetlic in 1000 jenov.

Napredek, ki koristi tudi misijonstvu. V Alaski (Holy Cross) so misijonarji družbe Jezusove uredili pristanišče za letala. Njih letalo je tako sestavljeno, da se lahko uporablja kot kapelica in kot zasilna bolnišnica.

Kongres krščanskega delavstva. V Litihu na Belgijskem so imeli člani krščanskih delavskih društev in zvez deveti kongres. Sklepalo se je o tem, kako dobiti podporo brezposelnim, kako udejestiti plačane dopuste in doseči, da se dovolijo delovni tedni po 45 ur. — Krščanska delavska zveza v Belgiji šteje 181.147 članov.

»Družina razpada...« Ta tožba gre križem sveta. Poiščimo vzrok: Po uradnih podatkih živi danes v Evropi 18 milijonov samostojnih, za zakon sposobnih ženskih oseb. Če so si prostovoljno ali neprostovoljno izbrale »žensko fantovstvo«, je postransko vprašanje. Vsekako pa ta silna številka dokazuje, da socialni matičnjak zapadnih narodov: družina — razpada.

Med novimi kardinali bo tudi msgr. C. Costantini, apostolski delegat v Kini, ki se je nedavno vrnil v Rim. Obenem bo imenovan za nadškofa v Turinu.

112 starejših duhovskih kandidatov študira točasno v pariškem semenišču. Med njimi so možje, ki so delovali poprej v odličnih službah. Največ je bivših častnikov (en polkovnik, en batalj. poveljnik, 6 stotnikov, 12 nadporočnikov, 30 poročnikov, 5 tehnikov, 5 inženjerjev, 6 odvetnikov, 1 finančni nadzornik, 1 tovarniški ravnatelj).

Dobra misel. Na višini blizu Inomosta bodo zidali cerkvico na čast sv. Tereziji Det. Jezusa. Sklenili so pa, naj vse stavivo pobožni častilci priljubljene svetnice sami na višino zneso. Opeke bo treba 100.000 kosov. Ena četrtna je že na svojem mestu.

Druša dobra misel. Odsek »Katoliške akcije« za družabnost in vzgojo v Berlinu je določil za zabavne prireditve v katoliških organizacijah sledeča pravila: 1. Brezpogojno se mora vsaka zabava zadnji čas ob eni ponoči zaključiti. 2. Na večer pred praznikom se veselice sploh ne smejo vršiti. 3. Dostop je dovoljen samo povabljenim. 4. Glede mode naj se povsod vpoštevajo navodila škofov.

Zopet in zopet. Lurški časopis »Journal de la Grotte« poroča zopet o hipnem čudežnem ozdravljenju po priprošnji Lurške Matere božje. Ozdravljenka je gđc. Lidija Lischer iz kraja Perlen v Švici (Kanton Luzern). Bila je jetična že od leta 1924. dalje. Tri leta je nosila ovoj iz mavca, ker je bila od jetike napadena že hrbtenica. Mrtvičnost se je oprijemala tudi notranjih organov, zlasti glavnega črevesa in je končno bila jetična tudi trebušnica. Splošna sodba zdravnikov je bila, da bolnica ne bo več dolgo. Meseca maja 1930 so jo pa vsled iskrene prošnje prepeljali z romarskim vlakom v Lurd. Ko so jo drugič spustili v piscino (kopelj), jo je prešinila neznosna bolečina, takoj nato je pa bila docela zdrava. V pisarni so zdravniki dognali, da je bolezen izginila in da je poprej skrivljen hrbet zopet popolnoma normalen. Ker se gđc. Lischer še sedaj, ko je že pol leta preteklo, počuti popolnoma zdravo, se bo prihodnje leto njeno ozdravljenje zabeležilo v lurški letopis, kjer je doslej konstatiranih že 4500 čudežnih ozdravljenj.

60 konvertitov. Na praznik Kristusa Kralja je imelo skupno službo božjo v cerkvi presv. Srca Jezusovega na Montmartre v Parizu 60 konvertitov, bivših judov, ki so bili krščeni. Po svetem opraviu so še dolgo časa vztrajali v molitvi za spreobrnjenje judovskega rodu.

Nenavadno spreobrnjenje. Na Holandskem se je zgodilo nekaj nenavadnega: Dnevnik »De Utrechtsche Courant«, ki izhaja v mestu Utrechtu, je vstopil v vrsto onih časopisov, ki so zastopniki katoliških načel in resnic. Objavil je sledečo izpoved: »Podvržemo se docela cerkveni oblasti in sprejmemo radevolje ocenjevalca, ki ga bo cerkvena oblast imenovala. Od danes naprej bo naša naloga, objavljati ne le splošna poročila, marveč predvsem katoliške stvari. Naš list hoče biti vodilno glasilo na katoliško-cerkvenem in političnem torišču. Če bomo izzvani, se bomo z vso odločnostjo borili proti onim časopisom, ki bi morda napadali zadeve naših katoliških državljanov.« — S tem listom se je število 30 dnevnih časopisov, ki zagovarjajo interese katoliških Holandcev (2 milijona 300 tisoč jih je) za enega povečalo. Moč ondotnih katoličanov je nepremagljiva.

Prenovljenje. Na Zg. Štajerskem so imeli po vseh glavarstvih katoliške shode. Tako je nekako premisijonovana vsa dežela. Ob sklepu je bil pa sklican velik katoliški shod v Gradec. Glavno vprašanje, ki se je reševalo, je bilo: Kako se zavarovati pred kulturnim boljšeizmom.

Vrnitev v katoliško Cerkev. V južni Indiji se je več tako zvanih jakobitskih škofov povrnilo v naročje katoliške Cerkve. Med njimi je tudi nadškof Ivanios. Odpad se je bil izvršil pred 400 leti. Vsa ločina je štela do 400 tisoč vernikov na Malabarski obali. Ker se je izkazalo, da je posvetitev teh škofov veljavna, je sveti oče Pij XI. odločil, da tudi kot konvertiti obdrže svojo čast in službo. Trdno pričakujejo, da se bo vsa jakobitska ločina združila s sveto Cerkvijo.

Na vseh svetnikov dan je imel novo mašo v baziliki sv. Marije Velike bogoslovec zagrebške nadškofije, gojenec rimskega Germanika Alojzij Stepinac. Isti dan je pristopil prvokrat kot mašnik k oltarju v baziliki sv. Pavla v Rimu tovariš njegov Franjo Šeper, duhovnik zagrebške nadškofije. Kot gost je bil navzoč tudi minister pri sv. stolici J. Simić s svojo soprogo.

Lepo počaščenje. Dne 1. decembra se je v mariborski stolnici prav slovesno izvršilo praznovanje sv. Andreja, zaščitnika lavantinske škofije, ko je obenem obhajal svoj godovni dan prevz. škof dr. Andrej Karlin. Ob tej priliki je bila v zavodu šolskih sester prelepa jubilejna in godovna svečanost, pri kateri je bil poleg jubilara navzoč tudi pomožni škof, mnogo duhovnikov in številno občinstvo.

Dolga obleka — dolge lase. Sedanja ženska moda — tako beremo — ukazuje zopet dolga krila. K tem pa spadajo brezpogojno tudi dolgi lasje; tako je dal razglasiti mednarodni kongres brivcev in frizerjev na Dunaju meščanom in vsemu svetu. — Katere so ostale zveste stari modi, so zdaj moderne... Kako se da velik del ženstva vleči od gospodovke »mode«!

Ob 700 letnici sv. Antona Pad. bodo začeli zidati v Zagrebu novo cerkev, ki bo posvečena velikemu čudodelniku sv. Antonu. Tako je sklenil pripravljalni odbor pod predsedstvom pomožnega škofa g. dr. Dominika Premuša dne 13. novembra 1930.

Frančiškanske »Marijine misijonarke« imajo svojo redovniško postojanko (prvo v Jugoslaviji) v Ljubljani. Imenuje se »Hiša N. Lj. G. Vnebovzete«, Gorupova ul. 17. Ome-

njamo to vsem onim mladenkam, ki bi čutile v sebi misijonski poklic, da vedo, kam bi se bilo treba obrniti.

Proslava Brezmadežne v Beogradu

18., 19. in 20. oktobra 1930 je bilo v župni cerkvi Kristusa Kralja slavlje, da takega nikoli. S slovesno tridnevnicco smo praznovali stoletnico čudodelne svetinje.

Pred pričetkom so slovenske usmiljene sestre okrasile cerkev z vencami in krizantemami. Na glavni oltar smo postavili kip Brezmadežne iz Vračarske kapelice, na desno sv. Vincencija Pavelskega, na levo pa sv. Jožefa. Stalni kip Srca Jezusovega smo premestili začasno na stranski oltar. Cerkev je dobila drugo lice. Ljudje so venomer izpraševali kaj, zakaj in kako? Gledali so in se čudili in vzdikali: »Marija, pa ovaka bi morala biti uvek u crkvi!« Zdelo se je, kot da raste in objema v odprte roke vse, ki so bili med slovesnostjo v cerkvi. Vrh stranskih oltarjev sta bili slike obeh strani čudodelne svetinje. Letnici 1830—1930 pa sta vabili zunaj nad cerkvenimi vrati.

V petek 17. oktobra so bile večernice kot priprava za slovesnost. V soboto zjutraj je g. Plantarič C. M. v uvodnem govoru podal zgodovino prikazanja Brezmadežne in čudodelne svetinje, njen početak in orisal pomen slovesnosti. Nato sv. maša z blagoslovom.

V nedeljo in ponedeljek zjutraj je nastopil kot govornik g. Mav C. M., popoldne pa župnik Wagner. Govori so bili ognjevit. Po njih je užigala božja milost in vnemala duše za Boga in Marijo. Pridiga o otroku z Marijo, njegovo materjo, je bila ena sama pesem. Župnik Wagner je bil z vsakim dnem bolj navdušen. Ganljivo je bilo zlasti, ko je ob sklepu izročal Mariji v varstvo male in še najmanjše v zibelki, stare, revne, pa tudi tiste, ki jim radi bogastva preti poguba. Med drugim je rekel: Kakor pred sto leti, kliče Marija še vedno: »Pridite pred tabernakelj, molite, časi so težki, a jaz sem z Vami.« In zopet: »Vprašajmo se, ali nimamo morebiti koga med brati, sestrami, ki tavajo po krivih potih. Poslužimo se te čudodelne svetinje, da dobijo izgubljeni po njej milost od Marije in se vrnejo. Poslužimo se te čudodelne svetinje, priporočajmo jih Mariji.«

Neverjetno, kakšno zanimanje je bilo med ljudstvom za svetinje. V soboto

18. oktobra so oznanili, da bodo v nedežno popoldne in v ponedeljek ob sklepu delili in blagoslovili svetinje. To je bilo navala in vpraševanja! Po službi božji so jih nekatere blage žene delile pred cerkvijo ubogim zastoj. Razdeljenih je bilo približno 2400 komadov. Bogata žetev Marijina! Ganljivo je bilo gledati, kako so si po govoru z župnikom vred nadevali na vrat svetinje: mlado in staro, bogati in ubogi, preprosti in inteligenca, vsi z enako navdušenostjo in otroškim zaupanjem.

Sv. misijon ne bi mogel roditi več uspehov, kot jih je ta tridnevnik v čast Brezmadežni. Gospod župnik je priporočal, naj verniki pristopijo k sv. zakramentu, naj pridejo po Mariji k Jezusu. Po govoru se je jelo gibati med poslušavci. Oblegli so spovednice. Pristopilo je te dni k sv. obhajilu mnogo takih, ki so že več let zanemarjali to sveto dolžnost.

To je bilo delo božje po Mariji!

*

Dar Brezmadežni. (Iz Marijine družbe v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani.) Ker smo letos, predvsem zadnje dni, doživele v naši družbi toliko notranjega in tudi zunanjega veselja, bi ga rade drugim vsaj opisale. Obhajale smo 100 letnico, odkar je nebeška Mati naročila S. Katarini, naj da kovati čudodelno svetinjo, kakršno tudi me nosimo na verižici okoli vratu.

Tri skupine: zunanje članice, učiteljice in uradnice ter učenke — smo se za to slavnost združile. Že lani smo pričele zbirati za duhovno darilo molitve in žrtvice. Števila darov smo dale vklesati med simbolične cvetke v marmornato ploščo, ki so jo odnesle naše odposlanke v Pariz, da jih poklonijo Brezmadežni prav na kraju, kjer je pred 100 leti podarila sveto čudodelno svetinjo in ustanovila družbo »Otrok Brezmadežne«.

Na zunaj smo hotele pokazati ljubezen do družbene Matere s tem, da smo pričele pripravljati kose cerkvenega perila. Male in odrasle članice so s potrpežljivim vbadanjem in z marsikatero žrtvico naredile toliko, da smo dela lahko razstavile v Licht zavodu (od 27. 11.—1. 12.) Res veliko se je nabralo, da se razdeli v misijonske namene; saj žarki milosti iz rok Brezmadežne zadevajo vso zemljo — tudi pogane, med katerimi misijonarji požrtvovalno delujejo.

Mesec november je združil vse delo in tudi nas same še tesneje okrog Brezmadežne. Od 21.—23. XI. se je vršila v družbeni kapelici slovesna 3 dnevnik. Ob začetku je poudaril prevz. knezoškof dr. Rožman, da nebeška

Mati nikdar ne pride v zadrego, pa naj jo prosimo vedno in veliko, saj to sama želi. Kapela je bila v onih dneh kot cvetoč in ožarjen vrt, ki v njem kraljuje Brezmadežna. Zadnji dan, 22. XI. popoldne, je bil slovesen sklep. Prišle so vse, — tudi vnanje članice. V prvih prostorih prav blizu novega kipa Brezmadežne je čakalo 34 belo oblečenih deklic, kdaj jih bo g. voditelj pozval, da izpovedo javno svojo prošnjo za sprejem v varstvo Brezmadežne. Presrečnim se je bralo na ožarjenih licih, da so dosegle nekaj vzvišenega. Tudi 50 novink je dobilo istočasno zelene trakove. Po sprejemu je bila procesija po samostanskem vrtu. Za zastavo se je uvrstila mala kongregacija, sledile so članice s kipom Brezmadežne, duhovniki in čč. Sestre, vnanja družba in ostali. Vsi smo kot iz enega grla veselo prepevali odpeve k lit. Matere božje. V kapeli je bil potem še blagoslov z Najsvetejšim. Ob sklepu slovesnost v dvorani.

27. nov. — 100 letni dan, ko je Brezmadežna dala po s. Katarini svetu čud. svetinjo ter naročila, naj se ustanovi družba njenih otrok, je bil sprejem v malo kongregacijo. 63 učenk je dobilo odlikovanje: čudodelno svetinjo na rdeči kokardi.

Nedelja 30. nov. je bila slovesna jubilejna akademija v družb. dvorani, kjer so družbenice v alegoričnih slikah prikazale čudežno moč Marijine svetinje. — Naj opis naše slavnosti pripomore, da se bodo za svetinjo in za češčenje Brezmadežne ogreli tudi vsi, ki so mrzli in tavajo kot izgubljene ovčice med svetom!

Dijaški dan. Na praznik 8. decembra 1930 so se naše Marijanske družine po vsi domovini predvsem pa naše dijaške organizacije na najlepši način poklonile svoji visoki Zaščitnici. Ganljivi so bili prizori, ko so se strnjene vrste mladeničev in mladenk razvrstile k mizi Gospodovi. V Ljubljani so imeli dijaki in dijakinje v več svetiščih skupno sveto obhajilo. Lepo dopoldansko zborovanje ob udeležbi 200 zastopnikov in zastopnic iz dijaških kongregacij, je počastil tudi škof dr. Rožman. — Dostojanstveno in praznično je tudi Maribor s svojim Marijanskim dijaštvom obhajal praznik brezmadežne Zavetnice. — V Celju so imeli dijaki skupno sveto obhajilo in primerno akademijo, ki je napravila prav dober vtis. — Tudi beograjski katoliški dijaki so se zbrali k skupni cerkveni proslavi v cerkvi Kristusa Kralja, in priredili ljubko akademijo. Med odličnimi gosti je bil tudi nadškof in nuncij Msgr. Pellegrinetti.

Čimveč učeče se mladine bo v varstvu Brezmadežne, tem srečnejša bo domovina.

St. Peter pri Novem mestu. Naša deklška Marijina družba je imela dne 4., 5. in 6. de-

cembra duhovne vaje, ki jih je vodil domači g. župnik-voditelj. V pomoč za spovedovanje sta prišla dva oo. frančiškana iz Nov. mesta, ter imela tudi vsak po en govor. Za sklep je pa g. voditelj z dovoljenjem lazaristov blagoslovil čudodelne svetinje Brezmadežne. Prejele so jih vse družbenice.

V zadnjih dveh letih se je družba nekoliko zmanjšala. Nekaj tovarišic se je odcepilo, precej se jih je poročilo, sedem članic pa si je izvolilo boljši del in so šle v samostan. Tako imamo v družbi s kandidatinjami vred še 170 članic. Bog daj, da bi bile vse te kakor dober kvas za župnijo. Naj ne pojenjuje prvotna gorečnost in pravi Marijanski duh. Upamo, da se bo po teh duhovnih vajah poživilo tudi duhovno življenje in prišlo več zavesti med nas: »Hčere Marijine smo!«

Idrija. 100 letnica čudodelne svetinje B. M. D. se je 27. novembra izvršila na slovesen način v bolnišnični kapelici Srca Jezusovega. V hiši namreč gospodinji čč. sestre sv. Vincencija Pavelskega. V okusno ozaljšani kapelici je imel g. kaplan Budin po slovesni sv. maši prelep govor, v katerem je nazorno orisal pomen lepega slavlja. Pri proslavi so krasno prepevale vrle idrijske pevke. Številno občinstvo, ki je tudi pri popoldanski pobožnosti napolnilo kapelico in hodnik, je bilo za to prireditev toplo hvaležno. Naj še omenimo, da se je ta proslava slučajno vršila nekako ob petletnici, odkar je bila hiša blagoslovljena in izročena svojemu namenu. Pet let že v nji delujejo čč. sestre, ki se na vso moč prizadevajo biti tudi dejansko prave hčerke krščanske ljubezni. V tej dobi je bilo oskrbovanih okrog 700 bolnikov; izmed teh se jih je 250 podvrglo operaciji. Dejstvo je, da so prav te tihe, ponižne sestre z vztrajno požrtvovalnostjo in božjo pomočjo, poleg jako spretnega zdravnika, največ pripomogle k lepemu uspehu, ki se z njim zavod ponaša.

Važno delo katoliške akcije

Verska obnova — 10 dnevni misijon bo v Ljubljani pred prihodnjo veliko nočjo. Ni treba dokazovati, kako pomenljiv bo ta sveti čas za središče, za osrčje Slovenije. Dobro vemo, da so dnevi v življenju, ko je človek bolj dovzeten za dober svet, bolj sprejemljiv za zveličavne nauke; prav tako pridejo srečnejši dnevi, ki bi jih lahko imenovali dnevi obiskanja Gospodovega. In taki dnevi so prav

gotovo dnevi duhovnih vaj in misijonski dnevi. V takih svetih časih so odprti božji zakladi milosti; božja dobrotljivost nam je še bolj naklonjena. Ob času svetega misijona se otajajo srca, ki so se leta in leta ustavljala nagibom dejanske milosti. Kdo bi mogel prešteti vse tisoče in tisoče grešnih duš, ki so slušale glas božji in so se rešile vprav za časa svetih misijonskih dni.

Resnično je pa tudi, da zoprnik človeškega rodu zastavlja vse sile in porablja vso spretnost in prekanjenost, da bi zagrenil in zastudil čas misijona, čas milosti osobito zastaranim grešnikom. Ko se oznanjajo dnevi, ki so določeni za misijonske govore v župniji, v mestu, se že pojavijo v tisku in drugod zle opazke o »zastarelih napravah, ki niso več za prosvetljenje kulturne dobe, o »nepotrebnem strašilu« i. dr.

Takega in enakega nasprotovanja smo torej že vajeni. Pojavilo se bo tudi to pot, saj vemo, da je ni cerkvene stvari, pa naj bi bila še tako koristna in priporočljiva, da bi ji protivniki Cerkve ne skušali vzeti veljave.

Ker pa vsi verni katoliški Slovenci želimo, da bi se sveti misijon obnesel tudi v Ljubljani, saj bo to le v slavo božjo in v dušni blagor njenih prebivalcev, bomo vsi v smislu in v duhu katoliške akcije skušali pripomoči, da se doseže blagodejen in srečen uspeh. Molili bomo zlasti v Ljubljani — zasebno in skupno —, da bi dobri Bog omeščal tudi zakrknjena srca, da bi razsvetlil tudi protivne časnikarje in jih navdahnil s prepričanjem, da je sveti misijon čas usmiljenja božjega tudi zanje.

Za blagoslov ljubljanskemu svetemu misijonu bodo prosili predvsem otroci, šolska mladina in še posebno bolniki. Njih molitev bo izdatna. Vsi drugi dobri verniki po Ljubljani pa naj z molitvijo združujejo tudi dobra dela in razne male žrtve, pa naj jih darujejo Bogu v ta namen.

Skupnim prošnjam duhovnikov, blagih vernikov in nedolžne mladine se bo odprlo nebo in rosilo izdaten blagoslov na prizadevanje misijonarjev, ki so določeni, da pripomorejo v Ljubljani do verske obnove.

Majniška kraljica

Slika, ki jo prinašamo kot darilo v trobarvnem tisku, je Majniška kraljica, last župne cerkve sv. Jakoba v Ljubljani. Naslikal jo je pred 60 leti na Dunaju slikar Josip Plank. Marija stoji na oblaku in gleda na zemljo; v naročju pa drži božje Dete, ki se ljubeznivo ozira proti zemlji. Angelci drže Marijin plašč. Na zemlji stoji angelček in prepeva iz not Marijino slavo, deklica pa kleči poleg njega

in drži kvišku posodo lepih rož, namenjeno Majniški kraljici. Glede na risbo in barve je slika zelo lepo izvršena. Barve so žive in jasne.

Slikar Josip Plank se je rodil v Hallu na Tirolskem l. 1815. Po prestalih vojaških letih je šel na monakovsko akademijo, kjer mu je bil učitelj slavn Peter Cornelius, potem se je pa naselil na Dunaju, kjer je delal do smrti. Umrli je pri Usmiljenih bratih v Hütelsdorfu pri Dunaju. Slikal je freske in oljne slike. Za Ljubljano je napravil mnogo slik, zlasti za stolnico in za cerkev sv. Jakoba. V stolnici so njegovo delo Srce Jezusovo, Srce Marijino, Marija Pomagaj, sv. Ana, sv. Alojzij in križev pot po Führichu, ki se odlikuje po fini risbi in lepih barvah (1860). Cerkev svetega Jakoba hrani poleg popisane slike Majniške kraljice še slike: Srce Jezusovo, Srce Marijino, Žalostno M. B. in Kraljico sv. rožnega venca. Dovršil je tudi za frančiškansko cerkev v Ljubljani M. B. za šmarnice, za Alojzijevešče v Ljubljani Kristusa na križu, za Marijanišče Marijo Pomočnico, za cerkev pri D. M. v Polju N. lj. Gospo presv. Srca in Kraljico sv. rožnega venca. Križeve pote je izvršil tudi za Šmarno goro, Kropo, Škofjo Loko, Šent Janž na Dolenjskem in Postojno, vendar ti niso tako skrbno naslikani kakor za stolnico.

V. S.

»Vestnik« Dejanja sv. Detinstva Jezusovega za leto 1930. je na razpolago. Gg. poverjeniki bi prihranili za namene sv. Detinstva precej dinarjev, če bi bili zopet voljni, da bi določeno število izvodov v trgovini Ničman (Ljubljana) ali sami sprejeli ali si jih dali po zanesljivi osebi donesti. Ako bi jim ne bilo prilično, pa prosimo, naj bi naznanili po dopisnici, da se jim dostavi »Vestnik« po pošti.

Vodstvo porablja to priliko, da se vsem gg. poverjenikom imenom božjega Deteta prav toplo zahvaljuje za trudaljubivo zbiranje in sodelovanje. Božje plačilo naj bo stotero! Izkaz doneskov je kar razveseljiv; mnogo je gospodov, ki so se zopet naravnost odlikovali v misijonski vnemi.

V nedeljo, 28. decembra, na god Nedolžnih otrok, ima ljubljanska mladina, ki je združena v »Dejanju sv. Detinstva«, svojo misijonsko pobožnost v uršulinski cerkvi, kjer bo sv. maša (s petjem in blagoslovom) za žive člane D. sv. D. ob osmih. (NB. Sv. obhajilo in popolni odpustek.) Ob štirih pa bo nagovor, slovesno blagoslovljenje dečkov in deklic in litanije Imena Jezusovega. Starši in vzgojitelji! Opozorite — prosimo — na to pobožnost.

Bogoljubovim naročnikom

želimo blagoslovljene božične praznike
in milosti polno novo leto.

Kakor vidite, je letos »Bogoljub« zopet ves prenovljen. Vse naše delo smo postavili pod posebno vodstvo Brezmadežne, ki jo tudi naši naročniki in naročnice tako vneto časté. Zato vidite na ovitku njeno sliko, da vas bo vedno spominjala obljube, ki ste jo dali svoji Gospej, Zavetnici in Materi. V nekaj številkah bodo »Zgodbe krščanske matere« skončane. Veseli nas, da jih s tolikim zanimanjem prebirate.

Pričeli smo pa precej v prvi številki priobčevati zgodbe svetniško živečega delavca Mateja Talbota, da bi tudi moški dobili v Bogoljubu nekaj, kar je prav njim namenjeno. Naš odlični sotrudnik župnik Janez Pucelj se je zelo potrudil, da bo vam v 12 poglavjih, ki bodo z decembersko številko skončani, povedal, kako so tudi moški poklicani k svetosti. Tudi drugi sotrudniki so nam ostali zvesti in še novih smo pridobili, kot boste tekom leta videli.

Nameravamo pa opustiti mesečno priobčevanje »Odpustkov«. Zakaj? Zaradi tega, ker ni velikih sprememb od lanskega leta in boste prav lahko iz lanskih Bogoljubovih števil sam dognali, katere odpustke prejmete ob določenih dneh. Mesto tega vam bo prinašal Bogoljub kaj drugega, kar bo koristilo vaši duši. Ako pa bi nam naročniki v večjem številu izrazili željo, da naj le priobčujemo seznam odpustkov, bi pa v februarški številki z objavo nadaljevali.

Lepo prosimo vse Bogoljubove prijatelje, naj nam pošljejo lepih slik: Marijinih podob, kapel, oltarjev, znamenj. Vse bomo drage volje priobčili, če ima le nekaj umetniške vrednosti. Posebno dobrodošli so nam tudi življenjske pisi družbenikov in družbenic, ki so se odlikovali s krepostnim življenjem.

Čim več Vas bo pri Bogoljubu sodelovalo, tem bolj bo list zanimiv in tem bolj bo ustrezal vsem zahtevam sedanje dobe. Sicer smo pa tudi doslej že dobili toliko priznalnih pisem, da z veseljem, zanašajoč se na pomoč božjo in na Vašo naklonjenost pričujemo novo leto.

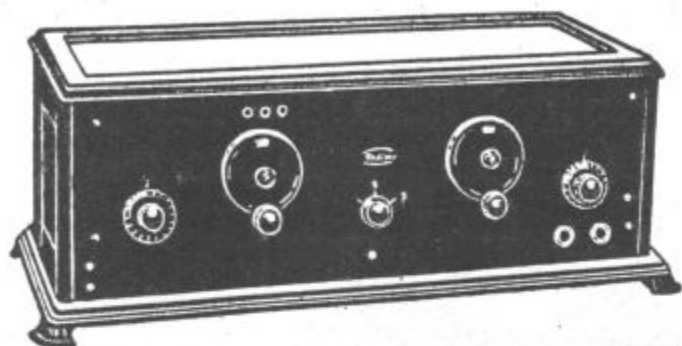
UREDNIŠTVO.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Hočete vedeti, kaj se godi v Berlinu?

Hočete poslušati petje iz Španije, glasbo iz Rima, predavanje z Dunaja?

Želite slišati našo domačo pesem iz Ljubljane, Zagreba in Beograda?

Gotovo to hočete!

Nabavite si zato **radioaparati** ki Vam vse to omogoči.

Pišite nam takoj. — V zalogi imamo izborne aparate vseh vrst po tako nizki ceni, da se boste čudili.

RADIO LJUBLJANA. LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 5
PAVILJON — POLEG HOTELA UNION

bodo tudi verniki čimprej privadili nekaterim spremembam, ki so bile zaradi soglasja z novim prevodom sv. pisma N. Z. in zaradi pravilnosti — nujne, bi bilo želeli, da se med slovenskim ljudstvom še bolj razširi molitvenik »Večno življenje«, ki je izšel v osmi izdaji in so vanj sprejete vse potrebne spremembe in novosti.

Cena je za lepo vezan izvod skrajno nizka (20 Din), če pomislimo, da ima 608 strani in da je brez dvoma najpriporočljivejša mašna knjižica in najpopolnejši molitvenik, saj ima samo mašnih molitev za razne praznike in nedelje 30.

Cena je nizka zato, ker se je računalo s tem, da se bo tega novega molitvenika veliko razpečalo. Bodoči natis, ki bo še potreben, bo brez dvoma moral biti dražji.

Jugoslovanska knjigarna je založila in priporoča:

J. Mulaček, Učbenik angleškega jezika. Ljubljana 1930. Cena vez. Din 62.—, broš. Din 50.—.

M. Humek, Domači vrt. Praktičen navod, kako ga uredimo, obdelujemo in krasimo. Druga pred. in pomn. izd. Ljubljana 1931. Cena vez. Din 54.—, broš. Din 42.—.

L. Sedej, C. M., Čudodelna svetinja. V spomin na stoletni jubilej prikazanja Brezmadežne Matere božje Katarini Labouré. 1930. Izdala Misijonska družba. Cena Din 7.—. 80 strani obsega joča knjižica lepo opisuje izvor čudodelne svetinje in milosti, ki jih je Brezmadežna po njej podelila človeškemu rodu. Toplo priporočamo!

Družba sv. Mohorja je razposlala letošnje leto za redno članarino 20 Din šest knjig in sicer: 1. Koledar za l. 1931., 2. Slov. večernice, 83. zv. (Povest: Ivan Pregelj, Umreti nočejo), 3. Zgodovina slov. naroda, 4. Boj sadnim škodljivcem, 5. Mati, 6. Življenje svetnikov. Za odplačilo pa še: 1. Bajke

in pripovedke. 2. Knjiga o zdravju. 3. Primorske novele. 4. V samotah pragozda. 5. V oblasti čarodejev.

Vsaka slovenska hiša bi morala biti naročena na knjige Mohorjeve družbe. Ljudje hočejo brati. In če ne bodo dobili v roke dobrih, poštenih knjig, bodo segli po slabih. Škoda, ki se po slabi knjigi širi med ljudstvom, je v verskem in v нравnem oziru nepopisna. Vsi družinski očetje in matere bi morali naročiti Mohorjeve knjige, potem bodo imeli dosti poštene dušne hrane in tudi razvedrila. Tudi za prihodnje leto 1931. se nam obeta lep knjižni dar. Pohitite z naročilom in še pri znancih prigovarjajte, da na naročnino ne bodo pozabili.

Koledar »Ave Maria« za l. 1931. Izdali slovenski frančiškani. Tiskala Tiskovna Družba Edinost 1849 W. 22nd Street, Chicago. Stane 50 centov. — Letošnji koledar je še posebno zanimiv, ker tako obširno piše o našem velikem misijonarju škofu Baragi, za katerega so se začeli Amerikanci resno truditi, da bi bil prištet blaženim. Še mi podpirajmo njih prizadevanje z vztrajno zapupno molitvijo.

Kalendar svetog Ante za prostu godinu 1931. Uredio dr. fra Eduard Žilič. Izdaje zbor franjevačkih bosanskih bogoslova »Jukić«, Sarajevo. Godina VI. — To je jubilejni koledar za 700 letnico smrti sv. Antona; razumljivo, da se največ sestavkov manasa na tega svetnika. Pa tudi sicer je vsebina bogata in opremljena z lepimi slikami.

Lexikon für Theologie und Kirche, II. Bd. Hrsg. von Dr. Mich. Buchberger, Bischof von Regensburg. Verlag Herder & Co., Freiburg i. Br. Cena vez. M. 32.—. To temeljito delo, ki nudi duhovniku in laiku zanesljive odgovore na vsa važnejša teološka in verska vprašanja, bo obsegalo

10 zv. Dozdaj sta izšla 2. Drugi obsega članke od Bartholomäus do Colonna. Delo je znanstveno solidno, saj sodelujejo pri njem največji strokovnjaki, in je vsega priporočila vredno.

Dan žari o polnoči. Zbirka božičnih pesmi za mešani zbor, solo in orglje uglasbil Karlo Adamič, profesor glasbe. — Založba Jugoslovanske knjigarne v Ljubljani. Cena 24 Din. — Za Božič hočemo vedno kaj novega. Evo 12 popevcic, ki jih bo zmogel vsak zbor.

Zahvale.

M. B. z Gorenjskega se zahv. za povrnjeno zdravje sv. Mali Cvetki, sv. Antonu Pad. in škofu Slomšku. — D. A. se zahv. prebl. D. Mariji za zdravje in za srečno prestano operacijo in za vsakokratno uslišanje; istotako zahvala tudi sv. Antonu P. za pomoč v mnogih zadevah. — Mar. družbenka se zahv. sv. Mali Cvetki za čudovito varstvo in pomoč, za milost stanovitnosti. —

Prošnje.

Neimenovana oseba se priporoča presv. Trojici za razsvetljenje brezvernega človeka. — Mar. družbenka priporoča priprošnji sv. Terezije Det. Jezusa mladega gospodarja, da bi se odvadil slabih navad in postal zgleden kristjan. — Dve članici III. r. sv. Fr. se priporočata v molitev za povrnitev zdravja.

Odgovori.

Ali sem dolžan opraviť dolgo sv. spoved, ker se pred 12 leti nekega greha, o katerem ne vem, ali je bil smrtni ali ne, nisem povsem

točno spovedal? Sedaj šele sem se tega domislil in sem ves v skrbeh? — F. B.

Ne, niste dolžni. Pri spovedi smo se dolžni obtožiti gotovih smrtnih grehov; za dvomne grehe take dolžnosti ni. Poleg tega ste se — kakor je razvidno iz pisma — že prvič greha prav obtožili. Pustite preteklost in skrbite za prihodnost, da bo vse vaše življenje Bogu posvečeno.

Kdaj je nastala pesem »Sveta noč«? Enkrat smo na to vprašanje že odgovorili. Besedilo je spešnil na sveti večer 1. 1818. kaplan Mohr (Oberndorf na Zg. Bavarskem). Učitelj Gruber jo je takoj uglasbil. Peli so jo že pri polnočnici. V ondošni cerkvi so pred par leti vzdali spominsko ploščo.

G. K. V št. Vidu nad Ljubljano. (Zavod sv. Stanislava).

Naznanila.

Šolske sestre v Krekovi Gospodinski šoli v Zg. Šiški so z veliko spretnostjo izgotovile zastavo dijaške M. družbe v Križankah v Ljubljani. (Glej sliko v zad. št. »Bogoljuba«.) Pomotoma je stalo pod sliko zapisano, da so jo napravile šolske sestre v Mariboru, kar s tem popravljamo.

Tečaji duhovnih vaj v I. četrtletju 1931: Za »Krekovo mladino«: od 3. do 7. januarja. Za rekrute: od 10. do 14. januarja. Za može: od 17. do 21. januarja; od 17. do 21. marca. Za odbornike Mar. družb: od 31. januarja do 4. februarja. Za fante: od 7. do 11. marca. Za akademike: od 28. marca do 1. aprila. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega 9.

POZOR!

Za zimo se vsak član zadruga najceneje in najsolidneje obleče in obuje v našem manufakturnem oddelku Kongresni trg št. 2, oz. na deželi v naših poslovalnicah

Nihče naj ne misli, da more kupiti drugje ceneje. Pri navidezno nižjih cenah konkurence gre skoro brez izjeme za cenejše blago. Naš princip je, absolutna konkurenčnost. Poleg nizkih cen še 3% popust, ki se sedaj izplačuje. — Za mesec december 1930 pa razpisujemo izredni popust **Din 25-** za vsakih na manufakturi in galanteriji zakupljenih Din 500—. Teh Din 25— se bo zapisalo članu na delež tako, da bo imel namesto enega samega po več deležev. Članovi pokažite, da ste zavedni člani svoje gospodarske organizacije, ki je letos prekoračila 35. leto svojega obstoja.

I. delavsko konzumno društvo v Ljubljani, r. z. z o. z.

Cena Bogoljuba za 1931:

Din 20— za posamezne
Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji . . . . . šil. 3—
v Italiji . . . . . lir 8—
v Češkoslovaški . . . . . Kč 15—
v Franciji . . . . . fr. 12—
v Ameriki . . . . . dol. 0-50

Ali je Vaša hiša naročena

na edini slovenski katol. dnevnik

Ako ne, pišite takoj na
upravo „Slovenca“ v Ljub-
ljani, da Vam ga pošljejo
brezplačno na ogled. Brez-
dvomno Vam bo ugajal!

PRAVA METODA

da ostanete vedno mladi-
lepi in sveži, je redna
nega kože in las s po-
močjo medicinsko neo-
porečnih sredstev, kot so
to že čez 34 let preiz-
kušeni Fellerjevi Elsa
proizvodi:

Fellerjeva kavkaška pomada za zaščito obraza in kože
»Elsa« krema, odstranjuje s kože nadležne nedo-
statke ter jo stalno ohrani gladko, čisto in mlado.
Vedno je zanesljiva proti gubam, izpuščajem,
mozoljem, solnčnim pegam itd. Lonček 12 Din.

Fellerjeva Elsa pomada za rast las, zaprečuje prhljaj,
izpadanje las in prezgodnjo osivelost, pospešuje
rast in vzdržuje lase vedno voljne in mehke.
Lonček 12 Din.

S pošto 2 lončka ene ali po 1 lonček od vsake Elsa
pomade 40 Din če se pošlje denar naprej, brez vseh
daljnih stroškov, sicer pa s povzetjem 50 Din.

Fellerjeva Elsa mila lepote in zdravja (lilijino mlečno
milo, lilijino kreme milo, glicerinsko, boraksovo in
katranovo milo ter milo za britje (5 kosov v poljubni
izbiri 52 Din. če se denar naprej pošlje, sicer s
povzetjem 62 Din.

Način nege s Fellerjevimi Elsa proizvodi je dozdaj še
vsakemu koristil.

Storite tudi Vi tako, pomagalo bo tudi Vam!

Že pri prvem poskusu se ne boste kesali! - Naročite pri
lekarnarju: **Eugen V. Feller, Stubica Donja,**
Elsatrg 357, Savska banovina.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz
brona proti razpoki, zavarovanja stekla ter
življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Can-
karjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe
Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb,
Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjenistva v vseh večjih krajih.

Samo 49 Din

St. 125. Budilka, 16cm visoka,
dobro kolesje, 3 letno jam-
stvo . . . . . Din 49—

St. 105. Enaka, 19 cm visoka,
. . . . . Din 64.20

St. 106. Enaka, z radijskimi
štev. in kazalci . . . . . Din 76—

St. 120. Kovinasta žepna ura
z dobrim koles., namazana
in regul. 3 l. gar. Din 44—

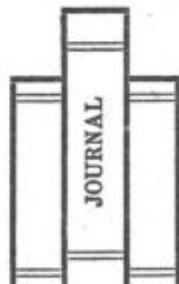
St. 121. Enaka z radij. štev.
in kazalci . . . . . Din 58—

— Cenik zastoj in franko. —

Lastna protokoliрана tovar-
na ur v Švicl.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Pazite na ime Schicht in na znamko Jelen!

Vsaki komad Schichtovega terpentinovega mila in vsaki zavitek Schichtovega terpentinovega mila nosi oba navedena znaka, znana po skozi 80 let izkušenem Schichtovem milu. Schichtovo terpentinovo milo daje bogato in mehko peno, čisti hitro in štedljivo Vaše drago perilo. Ima svež in prijeten duh, kateri se oprijema tudi stvari, ki se perejo in se jih tudi dolgo drži.

**Namakati s pralnim praškom Ženska Hvala
prati s Schichtovim terpentinovim milom.**

